சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்ப
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-13 தொகுதி-13	November-1917. நவம்பர்மீ 1917.	No- பகுதி -

சோம்ப ரென்பவர் தேம்பித்திரிவர்.

ஒவ்வொருவரும் தாங்கருதிய காரியங்களைச் செய்து முடிக்கவேண்டுமாயின், சோம்பலில்லாதவரா யிருத்தல்வேண்டும். சோம்பலுடையார் தாம் கருதிய காரியங்களைச் செய்து முடித்து, பெறவேண்டிய பயனைப் பெறுவதேயில்லையாம். மக்களுக்கு முக்கியமாக விருத்தற்குரியன நல்லறிவும் காரிய முயற்சியுமாம். அவையில்லாதவர் வறுமையால் வருந்தி யலைந்து திரிவது நிச்சயமாம். சோம்பலுடையானடையுந்தீமை, அஃதில்லாதானடையும் நன்மை யென்பனவற்றை நன்குணர்ந்தவர் நல்லறிவும் காரியமுயற்சியு முடையவராயிருந்து, தாம் கருதிய பயனை யடைதல் பெரும்பான்மையுந் தவறுவதில்லையாம். "வித்து மேரு முளவா யிருப்ப, எய்த்தங் கிருக்கு மேழையும் பதரே", "முதலுள பண்டங் கொண்டுவா ணிபஞ்செய், ததன்பய னுண்ணு வணிகரும் பதரே" என்று வெற்றி வேற்கை கூறுவது நமக்கியா துணர்த்துகின்றது? சோம்பலுடையவர் பதர்போன்றுவரென்பதனையன்றோ வுணர்த்துகின்றது? உழவன் விதைத்தற்கு விதையும், உழுதற்கு எரும் தன்னிடத்திருக்க, சோம்பலாலே உழுது பயிர் செய்யாது வறுமையுற்றிருப்பானாயின், அவனை யென்னவென்று கூறலாம்? பெருமூடனென்று கூறலாமன்றோ? முதற்பொருள் தன்னிடத்திருக்க அது கொண்டு வர்த்தகஞ்செய்து, அதன் பயனைப் பெறுதுள்ள வர்த்தகனை

வென்று கூறலாம்? மகா மூடனென்று கூறலாமன்றோ? ம் வர்த்தகரும் தத்தம்தொழில்களைச் செய்யாது சோம்பிக் ராயின், அதனால் அவர்க்குளதாம் துன்பம் பிறரையும் வதாக விருத்தலின், மக்களுள் முக்கியமாகச் சோம்பலில் யிருக்கவேண்டியவர்கள் அவர்களேயாவர். உழவரும் யில்வழி, எவர்க்கும் எப்பொருளும் கிடைப்பது மிக மென்பது சிறிதூகித்து நோக்கினால் நன்கு விளங்குவ ல்லறிவும் காரியமுயற்சியு மில்லாவிடத்து உழவரும் ரும் ஒரு காரியத்தையும் முற்றுப்பெறச் செய்வது முடி மையின், அவர்கள் நல்லறிவும் காரியமுயற்சியு முடையவ ாய், தத்தங்காரியங்களைச் செய்துவருதல் வேண்டும்; செய்து வருவாராயின், உலகத்தார் துன்புற்று வதைவதுபெருபான்மையு மில்லையாம். உழவாது முயற்சியும் வர்த்தகாது முயற்சியுமே மற்றவாது முயற்சிக்குக் காரணமாயிருத்தலின், அவ்விருவரும் நல்லறிவும் காரிய முயற்சியு முடையவரா யிருத்தல்வேண்டும்; இருந்தால், அவரேயன்றி மற்றவரும் சுகமாய் வாழ்தல் கூடும்.

சோம்பல் உழவர்க்கும் வர்த்தகர்க்கும் ஒருபோதுங் கூடாதென்று சொல்லப்படுமாயினும், கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, அஃது எவர்க்குமே கூடாததாம். சோம்பலால் கெட்டவர்தொகைக்கு அளவேயில்லையாம். சோம்பலுண்டாதற்குக் காரணம் தாமதகுணமாம்? அஃதாவது மோகவடிவமாம். மோகமாவது சித்தம் செய்வது, தவிர்வதறியாது இருண்டிருத்தலாம். சோம்பிலின் காரியம் பெருந்தூக்கமும் எக்காரியத்தைச் செய்வதிலும் சிரத்தையில்லாமையுமாம். சோம்பலின் காரணமான தாமதகுணத்தை யொழித்துவிடுபவர் அதன்காரியமாகிய பெருந்தூககத்தை மேற்கொள்வதும் தங்காரியத்தைச் செய்வதில் சிரத்தை யில்லாமையுமில்லாது தாம் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செவ்வையாகச்செய்து, அதனாற்பெறவேண்டிய பயனைப் பெற்றுவாழ்தல் நிச்சயமாம். சோம்பலுடையவர் முயற்சியில்லாதவரா யிருத்தல் நிச்சயமாகலின், பிறர்க்கு அவர் விரும்பியபொருளைக்கொடுத்தல், தம்மைத்தாமே நன்கு மதித்தலென்னும் செருக்கு என்னுமிவற்றை யுடையவராயிராது, பிறர்கூறும் அவமதிப்புக்குள்ளாகி, அல்லலடைவது தவறுவதேயில்லையாம். சோம்பலுடையவர்க்கு மறப்புச் சொந்தமாகவிருத்தலின், அவரதனால் இக்காரியத்தை இக்

காலத்தில் இன்னவாறு செய்யவேண்டுமென்பதுணராது, தமக்குரிய பொருளேயிழந்து, வறுமைப்பிணிக்கு வாய்ப்பான தோழராகி வருத்த முறுதற் குரியவராகின்றனர். நெருப்பிற் கொடியது பிறிதின்மையின், அதனை நெருப்பாகவே கருதுவதுபோல, சோம்பலிற் றீயது பிறிதின்மையின் அதனைச்சோம்பலாகவே கருதி அதனை யொழிக்கமுயன்று வருபவர் மேன்மை பெருதிருப்பதில்லையாம். அவர் குடி மேன்மைபெற்று விளங்குவது ஒருவாற்ருனுந் தவறுவதில்லையாம்.

கும்பகர்ணன் போர்க்களத்திற்கு வந்து வானரவீரரை வென்று, சுக்கிரீவனைப் பிடித்துக்கொண்டு, இலங்கையுட் செல்லும்போது, சோம்பலின் காரியமாகிய தூக்கம் வந்துவிட்டமையால், அவனைத் தளரவிட்டுவிட்டான்; விடவே, அவன் கும்பகர்ணனது மூக்கையும் காதையும் கடித்தெறிந்துவிட்டு, அவனிடத்தினின்றுந் தப்பி வந்துவிட்டானென்று இராமாயணங் கூறுவதைச் சிறிதுகித்து நோக்குவார்க்குச் சோம்பலுடையவர் எத்தன்மையராயினும் ஒருகாலத்தில் தவருது விபத்துக்காளாய்த் துன்ப முறுவரென்பது விளங்காதிருப்பதில்லையாம். "உற்ற தொழில் செய்வோர்க் குறுபஞ்ச மில்லையாம்" என்று நீதி வெண்பா கூறுவது யாதுணர்த்துகின்றது? தத்தமக்குரிய தொழிலைச் சோம்பலின்றிச் செய்கின்றவர்க்கு வறுமையுண்டாவதில்லையாமென்பதனை யன்றோ வுணர்த்துகின்றது. எல்லாம் விதிப்படி நடக்குமென்று சோம்பிக்கிடக்கின்றவர் உணவு விழுங்காவிட்டால் உள்ளே செல்லாதிருக்கின்றதே யென்பது பற்றிச் சிறிது கவனித்துணர்தல்வேண்டும். மலஜலம் விடுதல், உணவுண்டல் முதலியன முயற்சியில்லாவிட்டால், எவர்க்கும் முடியாவென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாக விருத்தலைச் சோம்பலுடையவர் கவனியாதிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு காரியமும் முயற்சியை முன்னிட்டே நடைபெறுவதாக விருத்தலின், சோம்பலை மேற்கொள்வது எவர்க்குந் தகுதியுடையதன்ரும். சோம்பலை மேற்கொள்பவர் அடையும் பயன் முடிவில்லாத துன்பமேயாம். சோம்பலை மேற்கொள்பவர் துன்பத்தை விலைகொடுத்து வாங்குகின்றவர்போ லாவரென்பது சோம்பலுடையா ரடையுங் கதியைச் சிறுதுற்று நோக்கினல் நன்கு விளங்குவதாம்.

சோம்பல் கேடனைத்தும் வருதற்குக்காரணமாயிருக்கின்றது; அதனை யொவ்வொருவரும் மிகு விழிப்பாயிருந்தொழித்து, தாம் செய்யவேண்டியகாரியங்களைக்கிரமமாகச்செய்து சீர்பெறல்வேண்டும். சோம்பலுக்கு இடங்கொடுத்திருப்பவர் ஒரு நன்மையையு மடைவதில்லையென்பதை நம்மனோர்க்கு நன்குணர்த்தவே நமது ஞானத் தாயாகிய ஔவைப்பிராட்டியாரவர்கள் ஆத்திசூடியில் "சோம்பித்திரியேல்" என்றருளியதனோடு நில்லாது கொன்றை வேந்தனிலும் "சோம்ப ரென்பவர் தேம்பித்திரிவர் = சோம்பலுடையவரென்று சொல்லப்படுவோர் (வறுமையால்) வருந்தித் (தம்வயிறு வளர்த்தற்பொருட்டு மனைதோறுஞ் சென்று) அலைவர்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். ஒருவன் பலவகையாலும் தேடுதற்குரியது மரியாதையேயாம்; அது சோம்பலுடையார்க் குண்டாவதில்லையாம். சோம்பலுடையாரது குடி அவர் கெடுதற்குமுன்னே அழிந்து விடுகின்றது; அவர் பலராலிழித்துப் பேசப்படுகின்றனர்; அவரிடத்துத்தானே செல்வம் வந்தடைந்த விடத்தும் அவர் அதன் பயனை யடைவதில்லை; சோம்பல் தன்னை யுடையவனை அவன் பகைவர்க்கு அடிமையாக்குகின்றது என்றற் றொடக்கத்தனவற்றை யறிந்தவர் சோம்பலை யொழித்து மரியாதையைத் தேடுவது ஒருதலையாம். சோம்பலில்லார்க் கடையாளம் அவர் மரியாதையுடையவராக விருத்தலேயாம். மரியாதையைத் தேடுகின்றவர் அது வருதற்குரிய காரியங்களைச் செய்வதில் சோம்பியிருப்பதில்லையாம்; அவர் சுற்றத்தார் நட்பினர் முதலாயினோர் தம்மைச் சூழப் பொருளுடையவராய் வாழ்ந்து புகழ்பெற்று விளங்குதல் தவறுவதேயில்லையாம். தம் முன்னோர் தேடிய பொருளைக்கொண்டு உணவையும் உடையையும் முறையே நிரம்பவுண்டுடுத்தி, யாதாயினு மொரு தொழில் செய்து பொருள்தேடாது சோம்பிக்கிடப்பவர் தாம் உய்வதற்குரிய வேலையையும் பிறருய்வதற்குரிய வேலையையும் செய்யாதிருத்தலின், பிணம்போன்றவரே யாவர்.

"கடவுள் காட்டுமன்றி யூட்டாது" என்னும் பழமொழி நன்கு கவனிக்கப் படுமாயின், கடவுள் காட்டுவதைப் பெறுவதற்கு முயற்சிவேண்டுமென்பது பெறப்படுவதாம். சோம்பலுடையார் கடவுள் காட்டுவதைப் பெறுவதேயில்லையாம். மக்களது

முயற்சி விளைநிலம் போன்றதாம்; தெய்வானுக்கிரகம் விதை போன்றதாம். விளைநிலமும் விதையுமில்லாவிடத்து விளைவுண்டாகாமைபோல, முயற்சியும் தெய்வானுக்கிரகமு மில்லாவிடத்து எவர்க்கும் தாம் கருதிய பயனுண்டாவதில்லையாம். ஆகவே, தெய்வானுக்கிரகத்தை முன்னிட்டு முயற்சிசெய்து வருபவர் தாங் கருதிய பயனையடையாதிருப்பதில்லையாம். பொருள் தேடு முயற்சிசெய்வதில்லாது சோம்பலை மேற்கொண்டிருப்பவர் பிறர் பொருளை யெதிர்பார்த்து அதனால் அவமானமடைதற்குரியவரா யிருக்கின்றனரென்பதனை நாம் அடிக்கடி ஞாபகஞ்செய்து கொண்டு, சோம்பலுக்குச் சிறிதுமிடங் கொடாது வருதல்வேண்டும்; அதற்குச் சிறிதிடங்கொடுத்து விடுவோமாயின், அது மலை போலவளர்ந்து, நம்மைப் பல தீங்கினையுமடைதற் காளாக்கி விடும். நாம் தீங்கில்லாது மரியாதையாக வாழவேண்டுமாயின் சோம்பலுண்டாகாவாறதனைத் தடுத்து வருதல்வேண்டும். வந் தாற்றான், எல்லா நன்மையுமடைதற்குரியவராவோம்.

"கடவுளீ குவனென் றெண்ணிநித் தியமுங் கருதுறு முயற்சி செய் யானே, லடலுறு செல்வ மடைகுவ னேகொ லருங்கலத் திட்டபா லடிசின், மிடலுடைக் கரத்தா லெடுத்துண டெங்ஙன் வீங்கும்வெம் பசிப்பிணி யொழிப்ப, னுடல்பவந் தனக்கோ ராகர மாகு முடனனி வாட்டுமெய்த் தவத்தோய்".

என்று குசேலோபாக்கியானம் கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

சுகாதாரம்.

போஜனம்.

மனிதனுடைய தேகத்தில் எப்போழுதும் ஓயாத மாறுத லும் தேய்வும் கழிவும் நடந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. இப் படி ஒருநாளில் மாத்திரம் ஒருவனுடைய தேகத்திலிருந்து மல ஜல சுவேதங்களின் வழியால் வெளியே நீக்கப்படுங் கழிவுப் பதார்த்தங்களின் நிறை 3- அல்லது 4- பவுன் உள்ளது. இந் தக் கழிவுக்குச் சமமாக நூதனபதார்த்தங்கள் நமது தேகத்தில்

எப்பொழுதுஞ் சேர்ந்துகொண்டே யிருக்கவேண்டியது அவசியமாம். இந்த நூதனபதார்த்தங்கள் வரும் வழி நாம் சாப்பிடும் போஜனந்தான். மேலும் தேக அனல் நமது ஜீவனுக்கு மிகவும் அவசியம். இது எப்பொழுதும் நிலையாயிருப்பதற்குத் தேகத்தில் நெருப்பு ஓயாமல் எரிந்துக்கொண்டிருத்தல்வேண்டும். இந்த நெருப்பிற்கு இடைவிடாமல் விறகுவேண்டியது அவசியமே. இவ் விறகு நாம் சாப்பிடும் போஜனத்திலுள்ள எண்ணெய், நெய், கொழுப்பு, சருக்கரை முதலானவைகள்தாம். ஆகையால் நாம் சாப்பிடும் போஜனத்தின் பிரயோசனங்கள் இரண்டு: முதலாவது நமது தேகத்தில் தேய்ந்து வெளியே கழிந்துபோகும் பழைய பதார்ந்தங்களுக்குப் பதிலாக புதிய பதார்த்தங்களைக் கொடுப்பதும், இரண்டாவது எப்பொழுதுந் தேக அனலை யுண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பதுந்தான்.

போஜனங்களின் வகுப்புகள்.

போஜன பதார்த்தங்களைச் சிலர் நான்குவகுப்புகளாய்ப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். அவையாவன:

1-வது சதையையுண்டுபண்ணும் சத்துள்ளபதார்த்தங்கள். இந்த வகுப்பில் பலவகை இறைச்சி, முட்டை, பால், பயறு முதலியன அடங்கி யிருக்கின்றன. 2-வது கொழுப்புப்பதார்த்தங்கள். இந்த வகுப்பில் ஜீவஜெந்துக்களிலிருந்தும், பூண்டுகளிலிருந்தும் உண்டாகிற கொழுப்புகளும் எண்ணெய்களும் அடங்கி யிருக்கின்றன. 3-வது கரி ஜலவஸ்துக்கள் (Hydro carbons). இந்த வகுப்பில் பலவகை மாவுகளிலுள்ள மாச்சத்தும் (Starch) பலவகைச் சருக்கரைகளும் அடங்கி யிருக்கின்றன. 4-வது உப்புக்கள். இந்த வகுப்பில் நமது சாப்பாட்டில் சேருகிற சாதாரண உப்பும் போஜனத்திற்கு உபயோகமான காய் கறி முதலான பல பொருள்களிலுள்ள வேறு அநேகவகை உப்புக்களும், சுண்ணம்பு, இரும்பு முதலானவைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. தண்ணீரும் இந்தவகுப்பில் சேர்ந்ததுதான்.

இந்த நான்கு வகுப்பான பதார்த்தங்களும் எவ்வகைப் போஜனத்தில் சரியான அளவாய்ச் சேர்ந்திருக்கின்றனவோ அதுவே பூரணமான போஜனமாகும். ஆயினும் 1 வது, 2 வது, 4 வது ஆகிய இம் மூன்று வகுப்புகளில் அடங்கிய பதார்த்தங்கள் மனித

னுக்கு இன்றி அமையாதவை. எவ்வகையான போஜனத்திலும் அவை இருக்க வேண்டியது அவசியம்.

(1) சதையையுண்டாக்கும் முதல்வகுப்புப் பதார்த்தங்கள் சரீரபலத்திற்கும் உறுதிக்கும் மனோபலத்திற்கும் அனுகூலமானவையாம். அவை தேகத்திலுள்ள சகல இயந்திரங்களையும் செழிப்பாக வளரச்செய்யத் தக்கவைகள். எவ்வளவுக்கு அவைகளை நாம் சாப்பிடுகிறோமோ, எவ்வளவுக்கு அவை ஜீரணமாகி நமது தேகத்தில் சாருகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு தேகபலமும் முயற்சியும் அதிகப்பட்டு மனோ தத்துவங்களும் பலமடையும்.

(2) கொழுப்புப்பதார்த்தங்களால் உண்டாகும் பிரயோஜனங்கள் என்னவென்றால்: 1-வது, அவை நமது தேகத்திலுள்ள மூளை நரம்பு முதலிய சில பாகங்கள் வளருவதற்கு அனுகூலமானவையாம். 2-வது, அவை சரீர அனலை உண்டாக்குவதற்கு உபயோகமாகின்றன. மேலும் அவை சதையை யுண்டாக்கும் முதல்வகுப்புப் பதார்த்தங்கள் சரிவர ஜீரணமாகி நமது தேகத்தில் சாருகிறதற்கு உதவிசெய்கின்றன.

(3) கரிஜலபதார்த்தங்கள் சரீர அனலை மாத்திரம் உண்டாக்கத் தக்கவையாம். அவை தேகத்திலுள்ள யாதொருபாகத்தையும் வளர்க்கச் சக்தியற்றவையாம். இவற்றுள் சில அனலை யுண்டாக்கின பின்பு மீதியாயிருக்குமானால் கொழுப்பாக மாறி தேகத்தில் தங்கியிருக்கும். இவ்வகுப்புப்பதார்த்தங்களும் சரீரத்திற்கு அவசியமானவை தாம். ஏனென்றால் சரீரத்தில் போதுமான அளவு அனல் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தால்தான் தேகசுகம் நிலைத்திருக்கும். போஜனங்களில் இவ்வகுப்புப் பதார்த்தங்கள் நான்கு பங்காகவும், சதையையுண்டாக்கும் முதல் வகுப்புப் பதார்த்தங்கள் ஒருபங்காகவுமிருத்தல்வேண்டுமென்று வைத்தியசாஸ்திரிகள் மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

(4) நான்காவது வகுப்பைச் சேர்ந்த பலவகை உப்புக்கள் தண்ணீர் முதலானவை முதலாம் வகுப்பைச் சேர்ந்த சதையை வளர்க்கும் பதார்த்தங்களைப் போலவே நமது தேகத்திற்கு இன்றி யமையாதனவாம். அவை இரத்தம் சதைமுதலிய நமது சரீரத்தின் பல பாகங்களில் அமைந்திருக்கின்றன. மேலும்

அவை எலும்புமுதலான சில இயந்திரங்கள் வளருகிறதற்கு மிகவும் உதவியானவை. சாதாரணமான உப்பு தேகத்திற்கு மிகவும் அவசியமானபொருள். இதன் அளவு அதிகமாய்க் குறைந்துபோனால் அநேகவிதமான வியாதிகள் சம்பவிக்கும்; குடலில் பூச்சிகள் உற்பத்தியாகும். வேர்வைமுதலிய தேகக்கழிவுகளின் வழியாய் ஒரு நாளொன்றுக்கு ஒருவனுடைய தேகத்திலிருந்து ஏறக்குறைய ஒரு அவுன்ஸ் அல்லது $2\frac{3}{4}$-ரூபாய் நிறையுள்ள உப்பு வெளியே கழிந்துபோகின்றது. ஆகையால் ஒரு பெரிய ஆளுக்கு நாளொன்றுக்குக் குறைந்தபக்ஷத்தில் ஒரு அவுன்ஸ் உப்பாவது சாப்பாட்டின் வழியாய்த் தேகத்திற்குள் செல்லவேண்டியது அவசியம். மேலும் போதுமான தண்ணீர் நமது தேகத்தில் சேராவிட்டால் சரீரத்தில் நடக்கும் ஜீரணத்தொழிலும் வளர்ச்சித்தொழிலும் சரியானபடி நடந்தேறமாட்டாவாம்.

(வரும்.)

---

1. Man is a cooking animal; he cooks everything, even to his accounts.

2. That it would disagree with one is no consolation for not getting what one wants.

3. Life may teach us to know the best, but most of us only know it slightly and are on much more intimate terms with the second best, if not the worst.

4. The theorist will talk of the greatest good for the greatest number, where as the actualist will speak of the smallest serice for the greatest payment.

ஞானப்பிரகாசம்.

முதலங்கம்.

2-ம் காட்சி.

இடம்:—காசிநகரக் கோலு மண்டபம்.

காலம்: முற்பகல்

பாத்திரங்கள்:—புருஷோத்தமன், சித்தசர்மா, ஸுபுத்தி, சேவகன் ஞானப்பிரகாசன்.

சித்தசர்மா:—மன்னர் பெருமானே! தங்கள் தவப்புதல்வன் ஞானப்பிரகாசன் சிலநாட்களாய் காலை மாலைகளில் தன் சினேகிதருடன் உல்லாசமாய்ப் பவனி செல்வதில்லையாம்; ஒன்றையுங் கவனிப்பதில்லையாம்; குதிரைச் சவாரியும் போவதில்லையாம்; பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல் ஏதோவொன்றை நினைத்துக்கொண்டு சிரிப்பதும் கூத்தாடுவதுமாக விருக்கின்றானாம். என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. அவனுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டிய காலமும் ஆய்விட்டது. ஒருவேளை தனக்குத் தகுந்த காலத்தில் விவாகம் செய்யவில்லையே யென்ற சிந்தை மேலிட்டுச் சித்தப்பிரமை கொண்டிருக்கலாமென்று நினைக்கின்றேன்.

இதைப்பற்றிக் கவனித்து அவனுக்கு விவாகம் செய்விப்பது அத்தியாவசியமென நினைக்கின்றேன்.

புருஷோ:—(பெருமூச்சுடன்) ஹா! அப்படியா!! அவனை இங்கே வரவழைப்பாய்.

சித்த:—(சேவகனைப்பார்த்து) அடே! சேவகா!! நீபோய் நமது இளவரசர் ஞானப்பிரகாசரை இங்கே அழைத்துவருவாய்.

சேவகன்:—அப்படியே சாமீ! இதோ அயச்சிகிட்டு வந்துட்டோ (ஓடுகிறான்.)

ஸுபுத்தி:—அரசரேறே! இளவரசன் ஞானப்பிரகாசனுடைய விவாக விஷயத்தைப்பற்றி யான் முன்னரே யோசித்துப் பற்பல தேசத்து அரசகன்னிகைகளின் உருவப்படங்களை வரவழைத்து வைத்திருக்கின்றேன். அவனுக்கு எந்தக் கன்னிகையின் மேல் மனம் நாடுகிறதோ அந்தக் கன்னிகையை

மணஞ்செய்விக்கலாம். இதோ இருக்கின்றன அப்படங்கள். (படங்களை அரசனிடத்தில் கொடுக்கிறான்.)

புரு:—(படங்களை வாங்கிப்பார்த்து) சரி! அப்படியே செய்யலாம்

ஞான:—(விரைவாய் வந்து) அன்புள்ள பிதாவே! நமஸ்கரிக்கிறேன். என்னைத் தாங்கள் இங்கு அழைப்பித்ததற்கு யா காரணமென்று நான் அறிய விரும்பலாமா ?

புரு:—மங்களமுண்டாகுக ! என் அருந்தவப் புதல்வனே !! இங்கு வருவாய். உன்னை அழைப்பித்த காரணம் வேறொன்றுமில்லை ; உன் மனோபாவத்தை யறிந்து நீ யிச்சிக்கும் கன்னிகையை உனக்கு விவாகம் செய்விக்க வேண்டுமென்பதே. இதோ இருக்கும் படங்களைப் பார்த்து உன் மனதிற்கிசைந்த கன்னிகையைத் தெரிந்தெடுப்பாய்.

ஞான:—தந்தையே ! எனக்கு விவாகம் வேண்டுவதில்லை. பெண்களை மணப்பது பெருந் துன்பத்திற்குக் காரணமல்லவா ? நெருப்பைத் தொட்டாற் சுடும். பெண்களை நினைத்தாற் சுடுமே !! பெண்களை மணப்பது ஒரு சுகமா !!! காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டித் தன் கண்ணெதிரே மாதென்றுசொல்லி வரு மாயைதன்னை மறவிவிட்ட தூதென்றெண்ணுமற் சுகமென்று நாடுவரோ அறிவுள்ளோர் ? இது தாங்கள் அறியாததோ ?

புரு:—மைந்தனே ! நீ கூறிய மொழிகள் எனக்கு அதிக ஆச்சரியத்தை யுண்டாக்குகின்றன. மணந்த பெண்ணை யடக்கியாளத் தெரியாதவனன்றோ பெண்களால் துன்பமுண்டாகின்றதென்று கூறுவன். அழகிலும், யௌவனத்திலும், பராக்கிரமத்திலும், கல்வியிலும், சம்பத்திலும் மிகுந்த நீ இவ்விதங் கூறுவது அழகல்ல—"பெண்களை மணப்பது பெருந் துன்பத்திற்குக் காரண"மென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலா சிவனுடைய வில்லை யொடித்து இராமன் சீதையையும், வேங்கை மரமாகவும் தொண்டு கிழவனாகவும் வேடந்தரித்து முருகன் வள்ளியையும், மச்ச யந்திரத்தைப் பேதித்து அர்ச்சுனன் துரோபதையையும் மணந்தனர் ? அறியாத்தனத்தினல் பேசினாய். போகட்டும்—சீக்கிரம் தெரிவிப்பாய் உன் மனத்திற்கிசைந்த பெண்ணை.

ஞான.—(புன்முறுவலுடன்) தந்தையே! சக்கிரவர்த்தியாகிய நளமகாராஜன் தமயந்தியை மணந்ததனாலன்றோ தன் அரசை யிழந்து ருதுபர்ணனுக்கு அடிமையானது; மிக்க வல்லமையுடைய இராவணனும் பெண்ணாசையாலன்றோ பிடிசாம்பலானது; அன்றியும் உடலும் உயிரும்போலிருந்த சுந்தோபசுந்தர்கள் திலோத்தமையின் மேல்கொண்ட காதலாலன்றோ இருவரும் உயிரிழந்தது; மேலும் பெண் வழிச் சேர்ந்தன்றோ உத்தானபாதன் தன் அருமைப் புதல்வனைக் காட்டிற்கனுப்பியது; பிரகஸ்பதி தன் மனைவியாகிய தாரையாலன்றோ தன் மதிப்பிழந்தது. இவைகளை யெல்லாம் உணர்ந்தேதான் நான் விவாகம் வேண்டாமென்று சொன்னேன். தந்தையே! "நோய்கொண்டாலுங் கொள்ளலாம் நூறு வயதள விருந்தும் பேய்கொண்டாலுங் கொள்ளலாம் பெண்கொள்ளலாகாதே" என்னும் மூதுரை தாங்களறியாததோ? ஆதலால், துன்பங்களுக் குறைவிடமாகிய பெண்ணின் வலையில் என்னைச் சிக்கவைக்காமல் தயைபுரிய வேண்டுகின்றேன்.

புரு:—(கோபத்துடன்) சீ! மூர்க்கா!! நீயோ எனக்கு நீதிகள் கற்பிக்கத்தக்கவன்? என்னிடத்திலா நீ கற்ற கல்வியைக் காட்டுவது; (தனக்குள்) என்ன அவிவேகம் இது! ஸ்ரீகளே ஸகல துன்பங்களுக்குங் காரணமா! (பிரகாசமாய்) இந்த வேதாந்தம் உனக்கு யார் கற்பித்தது? ஹரிஹரப்பிரம்மாதிகளும், இந்திராதி தேவதைகளும், தேவதைகளுக்கு நிகரான அரசர்களும் ஸ்திரீகளுடனே இன்பமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க உனக்கு ஒருவனுக்கு மாத்திரமா ஸ்திரீகள் துன்ப காரணமாய்ப் புலப்படுகிறார்கள்? போதும்! போதும்!! வாயை மூடு!!! தந்தையின் வார்த்தையைத் தட்டும் சண்டாளன் நீ. என் எதிரே நிற்காதே.

ஞான:—(தனக்குள்) யுக்தியோடு கூடிய ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் சொல்ல முடியாவிட்டால் கோபத்தைக் காட்டுவது உலகவழக்கந் தானே!

புரு:—(தனக்குள்) புத்திரரில்லாத ஒருவருக்குப் புத்திரரில்லையேயென்கிற கவலை சிலநாளும் புத்திரனொருவ னுண்டாயினும் அவன் ஆயுளையும், கல்வியையும் உடையவனாயிருக்க வேண்

டுமே யென்கிற கவலை சிலநாளும் அங்ஙனமே அவன் ஆயுளையும் கல்வியையும் உடையவனா யிருப்பினும் நற்குண நற்செயகைகள் பொருந்தியவனாயும் தனக்கு அடங்கியவனாயுமிருக்கவேண்டுமென்கிற கவலைபலநாளும் இங்ஙனம் ஒருதந்தையின் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் புத்திரன் கவலையையே தருகின்றவனா யிருத்தலால் அத்தந்தைக்கு அப்புத்திரனைக் காட்டிலும் சத்துரு வேறு யாவரிருக்கின்றார் உலகத்தில்? (பெருமூச்சுடன்) (சுபுத்தியை நோக்கி) சுபுத்தீ! தந்தை சொற் கேளாத புத்திரனும் கொண்ட கணவனுக் கடங்காத மனைவியும் யஜமானனிடத்தில் விசுவாசமில்லாத வேலைக்காரனும் முறையே சத்துருக்களல்லவா? இவன் என் வார்த்தையைக் கேளாததினால் சத்துருத் தன்மையை வகித்திருக்கின்றான். ஆதலால் தண்டனைக்கும் உரியவனாகின்றான். (கோபமாய்) இச்சண்டாளனுக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கலாம்?

சுபுத்தி:—மகாராஜாவே! தாங்கள் ஆத்திரத்துடன் இவ்வாறு கூறுவது நலமாமோ? தங்களருமைப் புதல்வன் அறியாமையால் கூறிய வார்த்தைகளுக்கு இங்ஙனம் கோபித்துத் தண்டிக்கவும் யோசிக்கலாமா? சிறியோர் செய்த பெரிய பிழைகளையும் பெரியோர் பொறுப்பது கடனாயிருக்க இவ்வற்பப் பிழைக்குக் கோபிப்பது அழகாமோ? விவாகம் வேண்டாமென்று வெட்கத்தினாலுங் கூறியிருக்கலாம். இது வாலிபர்களுக்கு இயல்பன்றோ? ஆதலால் தாங்கள்கொண்ட ஆக்கிரகத்தை யடக்கி தங்கள் புதல்வனைத் தங்கள் மனைவியிடத்தில் அனுப்புங்கள். அவர்கள் தநயனுடன் தனியாய்ப் பேசிச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செவ்வனே செய்து முடிப்பார்கள்.

புரு:—ஆனால் சரி! அப்படியே செய்யும்.

சுபுத்தி:—அப்பா! ஞானப்பிரகாசா!! நீ இச்சிக்கும் பெண்ணையிங்கே பலரறியத் தெரிவிக்க உனக்கு வெட்கமா யிருக்கலாம். ஆதலால் உன் தாயாரிடம்போய்த் தனியாய்ச் சொல். (சேவகனை நோக்கி) அடே சேவகா நீயும் இவருடன் சென்று இராணியம்மாள் சொல்லுவதை இங்குவந்து தெரிவிப்பாய்.

ஞான:—வெட்கப்படுவதற்கு நானென்ன ஸ்திரீயா. நான் என் தாயாரிடத்திற்குப் போகவேண்டுமாமே! போனால் அவர்கள் என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்? உண்மையை யறிந்த மனதை மாற்ற யாரால்தான் முடியும்? சரி! போகிறேன்.

(சேவகனும் ஞானப்பிரகாசனும் போகிறார்கள்.)

முதலங்கம்.

3-ம் காட்சி.

இடம்:—இராணியின் அந்தப்புரம்.

காலம் - நடுப்பகல்.

பாத்திரங்கள்:—இந்துமுகி, ஞானப்பிரகாசன், சேவகன்.

ஞான:—அம்மா! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

இந்து:—அப்பா! என் அருமந்த மகனே!! மங்களமுண்டாகுக!!! நீ உன் தந்தையிடத்திற்குப் போயிருந்தாயாமே? என்ன சங்கதி? எதற்காக உன்னை அழைப்பித்தார்?

ஞான:—அம்மா! தந்தை எனக்கு விவாகம் செய்ய யோசித்து நான் எந்தப் பெண்ணை இச்சிக்கிறேனென்று தெரிந்துக் கொள்ளவே என்னை வரவழைத்தார்.

இந்து:—(சந்தோஷத்துடன்) அப்படியா! மெத்த சந்தோஷம்! (தனக்குள்) வயதாய்விட்டதே, விவாக விஷயத்தைப்பற்றி இன்னுங் கவனிக்காமல் இருக்கிறாரே! நாமாகிலும் இதைப் பற்றிச் சொல்லலாமா வென்றுகூட சில வேளைகளில் நினைத்தேன். ஆனாலும் 'அவருக்குத் தெரியாதா நாமென்ன சொல்லுவது' என்று பேசாமலிருந்துவிட்டேன். கங்கணப் பிராப்தி வேளை வரவேண்டாமா! (பிரகாசமாய்) சரி! நீ எந்தப் பெண்ணை விரும்புவதாய்ச் சொன்னாய்?

ஞான:—அம்மா! எனக்கு விவாகமே வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டேன்.

இந்து:—(சிரித்துக்கொண்டு) என் செல்வமே! என்னிடத்திலா பரிகாசம்? சொல். எந்தப் பெண்ணை இச்சிக்கிறாய். ஓகோ வெட்கமோ!! என்னிடத்தில் உனக்கென்ன வெட்கம்?

சேவகன்:—அம்மா ! அம்மா !! கொயந்தே நம்ம அய்யாவண்டெ கூட இப்பிடித்தாங் கண்ணாலம் பண்ணிக்கமாட்டோண்ணு சொல்லிச்சிங்கோ அதுகுத்தா அவங்கொ கோவிச்சிகினு ஒங்ககிட்டெ அனுப்பினுங்கொ.

இந்து:—(திடுக்கிட்டு) என்ன ! உண்மையாகவா !! ஏன் விவாகம் வேண்டாமென்று சொன்னாய் ?

ஞான:—அம்மா ! சகல துன்பங்களுக்கு உறைவிடமாயும், பந்த காரணமாயும், சுகத்திற்கு அதிக தூரமாயும், பக்திக்கு அதிக விரோதமாயும், தாய், தந்தை, சகோதரர் முதலிய வர்களிடத்தில் வெறுப்பை யுண்டாக்கக் கூடியதாயுமான "பெண்" என்கிற சர்ப்பத்தின் வாய்க்கு இரையாவதற்கு யாராகிலும் இணங்குவார்களோ ? அப்படிப்பட்ட சர்ப்பத் திற்கு என்னை யிரையாக்குவது உங்களுக்கழகா ? பெற்ற பிள்ளைக்குத் துன்பந்தேடுதல் பெற்றோர்க்கு நியாயமாகுமா?

இந்து:—அப்பா ! குழந்தாய் !! உன் வார்த்தையைக் கேட்க எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. வேத சாஸ்திர, புராண இதிகாசங்களை நன்றாய் வாசித்துத் தெளிந்த நீ இப்படிப் பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லுவது எனக்குப் புதுமையாக வே யிருக்கிறது. "நல்ல ஞாலமும் வானமும் பெறினும் எல்லாமில்லை இல்லில்லார்க்கே" என்றும், இல்லறமல்லது நல்லறமன்று" என்றும் பலபடியாக சகல சாஸ்திரங்களும் இல்லறத்திற்கே ஏற்றங்கொடுத்துப் புகழ்ந்திருக்கவும், தத்துவஞானிகளாகிய ஜனகர், வசிட்டர், யாஞ்ஞவல்கியர் முதலிய ரிஷிகளும் அரசர்களும் பத்தினிகளோடு வாழ்ந் திருக்கவும் உனக்கு என்ன இப்படிப்பட்ட புத்தி ஏற்பட் டது? போதும் ! போதும் !! இனியாகிலும் உன் அறிவீ னத்தை விடுத்து உடனே தந்தை யிடத்திற் கோடி விவா கம் செய்துகொள்ளுவதாய்த் தெரிவித்துவா. என் வார்த் தையைக்கேள் "தாய் சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை" என் பது நீயறியாததா ? தாயாருடைய வார்த்தையைக் கொண் டன்றோ பாண்டவர்கள் ஐவரும் ஒரு பெண்ணை மணந்தது. வியாஸர் தன் தாயாகிய மச்சகந்தியின் வார்த்தையாலன்றோ பரஸ்திரீகளாகிய விசித்திர வீரியன் பாரியைகளை யடைந் தது. இங்ஙனம் ஒரு ஸ்திரீயைப்பலர் மணந்ததும் பரஸ்திரீ

யைப் பரபுருஷன் இச்சித்ததும் வேத விருத்தமாயிருப்பி னும் அவர்கள் அவ்விலக்கான காரியத்தை விதியாகச்செய்து முடித்தது தாய் சொல்லின் வலிமையாலன்றோ? ஆதலால் வேத வாக்கியத்தைக் காட்டினும், மகனே! மாத்ருவாக் கியம் மேன்மையுடைய தென்று ஏற்படவில்லையா? இத் தகைய தாய் வார்த்தையை மீறி நடப்பது விவேகியாகிய உனக்கு அழகல்ல. ஆதலால் உன் எண்ணத்தை உடனே மாற்றி என்னிஷ்டப்படி விவாகம் செய்துகொள்.

ஞான:—அம்மா! தாங்கள் என்னை விவாகம் செய்துகொள்ளப் பல நியாயங்களைக் காட்டி வற்புறுத்தியதற்கு மிக்க வந்த னம். இதுகாறும் தாங்கள் எடுத்துக்கூறிய நியாயங்கள் அதிக நுட்பமான தர்மங்கள். அக்காரியங்கள் ஏதோ ஒரு சாப விசேஷத்தை முன்னிட்டு நடந்தனவேயல்லாமல் சாதாரணமாய் நடந்தவையன்று; பரஸ்திரீயுடன் சேரும் படிக் கட்டளையிட்ட தாய் ஒரு தாயுமன்று; அவ்வார்த்தை யைக் கேட்டு அங்ஙனம் பரஸ்திரீயுடன் சேர்ந்த புத்திரன் ஒரு புத்திரனு மன்று. இங்ஙனம் தாயும் புத்திரனுமாக உருவெடுத்துப் பிறந்தவர்கள் பரஸ்பரம் அதிக குரோத முள்ள சத்துருக்களினும் அதமமானவர்களென்றே கூறத் தக்கவர்கள். ஆதலால் தாங்கள் என் க்ஷேமத்தைக் கோரிய வர்களா யிருப்பதால் அதற்குமாறான விவாக விஷயத் தைப்பற்றி வற்புறுத்துவது சரியல்ல. அப்படி தாங்கள் கட் டாயப்படுத்தினாலும் நான் அதற்கிணங்கேன்.

இந்து:—(பெருமூச்சுடன்) அப்பா குழந்தாய்! இதற்குத்தானா நாங்கள் உன்னைத்தவஞ் செய்து பெற்றோம்? சுபுத்திரனு க்கு இதுதானா லக்ஷணம். தான் இல்லறதர்மத்தை மேற் கொண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றுத் தந்தையின் வம்சத்தை நிலை நிறுத்தித் தாய் தந்தையர் இறந்த பின்னர் சிரார்த்தாதி கருமங்களால் அவர்களைத்திருப்தி செய்விப்பதன்றோ சற் புத்திரருடைய கடன். இங்ஙனம் செய்யாத நீ சற்புத்திர னாவாயா? யோசித்துப்பார்.

ஞான:—அம்மா! தாங்கள் கூறுவது கேவலம் பாமரர்களுடைய வார்த்தை. விவாகம் செய்துகொண்டு மக்களைப்பெற்று சம் சாரமாகிய துக்க சாகரத்தில் மூழ்கியவன் எங்ஙனம் தாய்

தந்தையரைத் திருப்தி செய்யமுடியும்? தாயே! எதற்காக இந்த மனித சரீரம் கிடைத்ததோ அதை யோசிப்பதல்லவோ விவேகியின் காரியம்?

இந்து.—(மூர்ச்சையாய்க் கீழே விழுந்து) (தனக்குள்) ஐயோ! எத்தனைவிதமாய்ப் போதிக்கினும் இவன் மனதை மாற்ற முடியவில்லையே. அரசரே தம்மால் முடியாமல் என்னிடம் அனுப்பியிருக்க நான் என்னசெய்யமுடியும்? (பிரகாசமாய்) அப்பா! சேவகா!! நீ அரசரிடம்போய் ஞானப்பிரகாசனுக்கு எவ்வளவு போதித்தும் அவன் எண்ணம்மாறவில்லையென்று சொல்வாய் நடக்கிறபடி நடக்கட்டும் நானென்ன செய்வேன்.

(சேவகன் போகின்றான்.) (திரைமாறுகிறது.)

(வரும்)

N. சுப்ரமணிய அய்யர்.

பக்தி.

10. ஸாதனங்களும் அனுஷ்டானங்களும்.

(பழக்க வழக்கங்கள்.)

பக்தியோகத்தைக் கைகொள்வதற்கான முறைகளையும், அதனை யடைவதற் கின்றியமையாத பழக்கங்களையும் பற்றிப் பகவான் ஸ்ரீராமானுஜாசார்யர் வேதாந்த ஸூத்ர பாஷ்யத்தில், பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—"அறிவு, மனவடக்கம், புலனடக்கம், பயிற்சி, கேள்வி, தூயஉளம், திறமை, அவாவறுத்தல், என்ற இவைகளால், அது (பக்தி) கிட்டுகின்றது." "பல பொருள்களையும் ஆராயுங் கூட்டத்தில், தீயவுணவையுந், தூயவுணவையும் வேறு பிரித்தறிதலும், "அறிவு" தான் என அவர்கள் கருதுகின்றார்கள். அவரது கொள்கைப்படி உணவுகள் மூன்று காரணங்களாற் கெட்டதாய் விடுகின்றன. (1) உள்ளிப்பூண்டு போன்று உணவுகள் இயற்கையிலேயே தமோகுணம் வாய்ந்திருத்தலென்பன. (2) தீயவரிடத்திலிருந்து வருதலென்பன. (3) "மண்" "மயிர்", முதலிய கெட்டபொருள்கள் (உணவில்) கலந்திருந்த

லென்பன. * இவ்வாறுள்ள மூன்று காரணங்களா லுணவுகள் கெட்டதாய் விடுகின்றன.

"தூயவுணவானது ஒருவரிடத்து நல்ல (ஸத்வ)குணத்தை வளரச்செய்கின்றது; அவரது உளத்தை நிலைக்கச் செய்கின்றது." என்று மறைகள் பறையறைகின்றன. (சாந்தோக்யஉபநிஷத்) உணவுப்பொருள்களுடைய குணங்குற்றங்களை யறிதலானது தொண்டர்கட்கு மிகவும் முதன்மையாயுள்ளதாகும். அவ்வாறுள்ள குணங்குற்றம் முதலிய ஆராய்ச்சி செய்வதிலிருந்து

---

* ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில், உணவுப்பொருள்களை "ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம்" என மூன்று பிரிவாகச்செய்து கூறப்பட்டுள்ளது.

"ஆயுஸ்ஸத்வ பலாரோக்ய ஸுகப்ரீதி விவர்த்தனா:
ரஸ்யாஸ்னிக்தாஸ்திராஹ்ருத்யா ஆஹாராஸ்ஸாத்விகப்ரியா:

"வாழ்நாளை நீடிக்கச்செய்வதும், மனவெழுச்சியை யளிப்பதும், திறமையைக் கொடுப்பதும், நோயற்றதும், இன்புறுத்துவதும், உண்ணும்போதே மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதும், ஆகிய இவைகளைப் பெருகச்செய்பவையும், நல்ல சுவையுள்ளவையும், நெய் எண்ணெய்ப் பசையுள்ளவையும், உடனே ஜீர்ணமாய் விடாமல் (கோதுமை, ரவைபோன்று) அதிக காலம் உடலில் நிலைத்திருப்பதாகிய பொருளையுடையவையும்இன்னும் உண்ணலாமென்று மனதிற்கின்ப முள்ளவைகளுமாகிய உணவுப்பொருள்கள் "ஸாத்விகர்களுக்கு" விருப்பமானவை".

"கட்வாம்பலவணாத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ண ருக்ஷவிதாஹிந:,
ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா துக்கசோகாமயப்ரதா:.

"மிகுந்த கசப்பு, புளிப்பு, உப்பு, சூடு, காரம், பசையின்மை, வறண்டது, தாகத்தை உண்டுபண்ணுவது, இவைகளுள்ளதாயும், உடலுக்குத்துன்பத்தையும், உள்ளத்திற்குச் சோர்வையும், உண்டாக்கத்தக்கவைகளாயும் இருக்கிற உணவுப்பொருள்கள் "ராஜஸர்களுக்கு" விருப்பமானவை."

"யாத்யாமங்கதரஸம் பூதிபர்யுஷிதஞ்சயத்
உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜனம் தாமஸப்ரியம்."

நன்றாய் வேகாததும், சமைத்து நெடுநேரம் (எழரை நாழிகைக்கு மேற்பட்டு) ஆனதும், ஆறிப்போனதும், நாற்றமெடுத்ததும், சமைத்து ஓரிரவு சென்றதும், எச்சிலும், அசுத்தமானதாயுமிருக்கிற உணவுப்பொருள்கள் "தாஸர்களுக்கு" விருப்பமானவை." (இதனால் ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்னும் மூன்றுவகையான உணவுப்பொருள்களும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன.) பகவத்கீதை 17-வது அத்தியாயம், 8-9-10-வது ச்லோகங்கள்.

நாம் பல உண்மையான நற்கருத்துக்களை யறிந்துகொள்ளலாம். ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களின் ஸாமான்ய நிலைமைக்கு "மூலப்ரக்ருதி" என்று பெயர் கூறப்படுகின்றது. எனினும் பிறகு ரஜோகுண மிகுதியாய் அந்நிலைமை மாறுதலடையும் பொழுது முக்குணங்களே இந்த உலகவடிவமாய்த் தோன்றி விடுகிறதென்று கூறும் "ஸாங்க்ய" மதத்தினரது முடிவான தீர்மானமானது, நாம் உள்ளத்திற் பதியவைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகும். இம்முக்குணங்களே ப்ரக்ருதி அதாவது இயற்கை என்று கூறப்படுகின்றன. குணமும், குணத்தையுடையதுமாயிருப்பவை அவைகளே. ஆதலால் மனித(ரது)உடல் தோன்றுவதற்குப் பொருளும் இம்முக்குணங்கள் தாம் காரணம். அவற்றில் ஸத்வகுண அம்ஸத்தை நாம் நம்மிடத்தில் வளரச்செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் ஆத்மஜ்ஞானமானது அபிவ்ருத்தியடைவதற்கு ஸத்வகுண (ப்ரதான) முதன்மையாயுள்ள பொருள்களே மிக இன்றியமையாதனவாக விருக்கின்றன. உடல் பெருத்து வளரவேண்டியோ, (உறுதியடைய வேண்டியோ) நாம் ஏற்றுக் கொள்ளுமுணவுப் பொருள்கள் தாம் நமது உள்ளத்தை (அந்தக் கரணங்களை)யும் வளர்த்து வருகின்றன. ஆதலால் நாம் உண்ணும் பொருள்களிற்றனிமையாக விழிப்பாயிருந்து வரவேண்டும். எனினும் மற்றவைகளிற் கூறுவதுபோலவே இவ்விஷயத்திலும் சில அறிவிலிகளது மூடத்தனத்தி-அறிவின்மையி-ஞல் நேரிடுங் குற்றங்களை, அவரது ஆசிரியராகிய மேலோரிடத்துக்கூறி வீண் பழி சுமத்துவது ஒருபொழுதுங் கூடாது.

ஆனல் உணவைப்பற்றிய இவ்வாராய்ச்சி முதன்மையானதல்ல. ஸ்ரீமத் சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் இந்த இடத்தையே அவரது உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் (பேருரையில்) விளக்கி யிருக்கின்றார்கள். அதில் "உணவு" என்ற சொல்லுக்கு "உண்ணப்படுவது" என்ற ஸாதாரணமான பொருளுக்குப் பதிலாக இன்னும் மேலான வேறு பொருள் ஒன்றை அவர் உண்டாக்கியிருக்கின்றார், அல்லது கண்டுபிடித்திருக்கின்றார். அவரது கருத்துப் படியாதொன்று உண்மையா (ஆந்தரமா)க ஏற்றுக்கொள்ளப் படுகின்றதோ, அது "உணவு" ஒலி முதலிய விஷயங்களை நுகர்வது ("ஜீவாத்மா") நுகர்ச்சியின்பொருட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. "உணவைத் தூய்மையாக்குதல்" என்பதற்கு "ராகத்வே

ஷங்கள் முதலிய பகைக்குணங்களற்றமெய்ப்பொருளையாராய்ந்தறிதல்" என்று பொருள்படும். ஆதலால் இவ்வாறு உணவு தூயதாகிவிடின் அந்த உள்ளத்தில் ஸத்வாம்சமானது தூயதாகி விடுகின்றது; ஸத்வாம்சம் தூயதாதலோடுகூட, எப்பொழுதுமுள்ளவரும், ஈடற்ற "ஒருவரு"மான கடவுளி (ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவி)னுடைய மெய்யான இயற்கை, உள்ளத்தில் நன்றாய்ப் பதிவதன்றி அவரை இடையறாது நினைத்தலு மியற்கையாய்த் தோன்றிவிடுகின்றது?

இந்த இரண்டு விரிவுரை - வ்யாக்யானங்களிலும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத நேர் மாறுபாடானதாகத் தோன்றுகின்றதெனினும், அவையிரண்டும் ஒழுங்கானவையே; அவையிரண்டுமின்றியமையாதனவாகும். மாம்ஸ (புலால்) மயமான ஸ்தூல உடலை, முறைப்படி யடக்குக என்பதைவிட, ஸூக்ஷ்ம உடலை (உள்ளத்தை) யடக்குவது மேலானதென்பதற் கையமில்லை. எனினும் ஸ்தூல உடற்பயிற்சியானது உள்ளத்தினடக்கத்திற்கு இன்றியமையாதது. ஸ்தூல உடலை நன்கு பழக்கினால் மட்டுமே ஒருவர்க்கு உள்ளத்தை யடக்குவதற்கு இயலும். ஆகவே, இரண்டுமின்றியமையாதனவென்றுபொருள். ஆதலால் பக்தி யோகத்தைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்குபவர், தன்னிடத்து அன்பும், அருளையும் [illegible]ய்ந்த குருவானவர் - உணவைப்பற்றியும், மற்றும் என்[illegible] கட்டளை யிடுகின்றாரோ, அந்த முறைகளைத் [illegible]னி[illegible]ாக [illegible] கருத்திலிருத்தவேண்டிய தின்றியமையாதது. [illegible] [illegible]ற்றதாயும், மிகத் துன்பத்தை யளிப்பதாயுமுள்ள [illegible] ஒன்றினால் இப்பொழுதுள்ள சில கொள்கையினர், தங்க[illegible] கொள்கையையும், அன்பையும், அல்லது நம்பிக்கையையும், சமையலறையின் ஓர் மூலையில் கொண்டுபோய் முடித்து விடுகின்றார்கள். அதனாலேயே ஆத்மப்ரகாசத்தை யடைவதற்கு வேண்டியதான எல்லாவழிகளையும் அழிக்க முயலுகின்றார்கள். முடிவில் அவர்கள் "அனாத்மவாதிகளை"ப் போலவும் "சார்வாகக் கொள்கை"யினரைப் போலவும் ஆய்விடுகின்றார்கள். இது ஜ்ஞானமு (அறிவு) மல்ல, பக்தியு (அன்பு) மல்ல, கர்மமு (செய்கையு) மல்ல. ஒருவகை மயக்கம் அல்லது குழப்பமேயாகும். அக்கொள்கையில் விருப்பமுடையவர், ஒருவகைப் பயித்தியக்கார (சிற்சிறிது வேறுபட்டவ) ரென்றும், அவர் பேரின்பத்தை யடைவதற்கு மாறாகப் பைத்திய வைத்யசாலையை யடைவதுதான் எளி

தென்றும், கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஆகலால் யுக்தியாய்ப் ... கும்போது உணவை ஆராய்ந்து கொள்ளுதலானது, ... தின் உயர்வையடைவதற்கு மின்றியமையாததென்றும், ஆ... தக்கரண பரிசுத்தமானது) வேறெந்த வழியாலு ... அடையப்படுவதில்லை யென்றுந் தெரியவருகின்றது.

இந்த்ரிய நிக்ரஹத்திற்றான் இனிக் கவலை செலுத்தவேண்டி யது; இந்த்ரியங்களை விஷயங்களினின்றுந் திருப்பி-நீக்கி,-யடக்கி அவற்றினிடத்திலிருத்தி அவற்றை யறிவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப் படியுமாறு செய்யும் முயற்சிதான் ஆத்மஞானபி வ்ருத்திக்கு (மெய்யறிவைப் பெற்று முன்னேற்றமடைவதற்கு) இன்றியமை யாதது. அதன் பிறகு ஆத்ம ஸம்யமத்தை (ப்ரஹ்மஜ்ஞான நிஷ்டையை)ப் பழகவேண்டும்; மேலான அன்பையடைய விரும்பு பவர் மிகுந்த வருத்தப்பட்டும், இடையறாத பழக்கத்தைக் கைக் கொள்ளாமலும், தனது ஆத்மாவில் ஈச்வர ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைவதில்லை. "மனமானது எப்பொழுதுங் கடவுளை நினைத் துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்"; தொடக்கத்தில் உள்ளத்தைத் எப் பொழுதுங் கடவுள் நினைப்பிலேயே செலுத்துவது வ்ருத்த மாக விருக்கும்; எனினு மிடைவிடாத பழக்கத்தினால் இந்தத் திற-வல்ல-மை சிறிதுசிறிதாக நம்மிடம் வளர்ந்துவிடும். அர் ஜுனனைப் பார்த்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் சொல்லியதாவது

"அஸம்சயம் மஹா பாஹோமனோ துர்னிக்ரஹஞ் சலம்,
அப்யாஸேனது கௌந்தேய வைராக்யேண்ச க்ருஹ்யதே"
(ஸ்ரீபகவத்கீதை அத - 6, ... -

"ஓ! பெருந்தோளுடையாய்! உள்ளமானது அடக்குவத... வருத்தமானதென்பதிலும், அது இயற்கையில் (ஒரு நிலையின்றி எப்பொழுதும்) அலைந்துகொண்டிருப்ப தென்பதிலுமையமில்லை. அப்படி யிருப்பினும், (இடைவிடாத) பழக்கத்தினாலும், பற் றின்மையினாலும் (சிற்றின்பங்களை வெறுப்பதினாலும்,) உளமா னது அடக்கப்படுகின்றது என்று கூறியுள்ளார். பிறகு வேள்வி களைப்பற்றி யாராய்வோம். அவற்றுள் ஐம்பெரும் வேள்வி (பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்) களைப் பற்றியமட்டில் (பெரியோரது) வழக்கம் போலக் கைக்கொள்ள வேண்டியதின்றியமையாதது.

"பக்தி" என்ற கட்டடத்தின் அஸ்திபாரம் "சுத்தி" அல் லது "தூய்மை" என்பதாகும். வெளிப்படையா யிருக்கின்ற (புறத்

தூய்மை) சுத்திகரணமும், உணவையாராய்ந்து தீயவுணவகற்றி ஸாத்விகமான உணவருந்துவதும், எளிதில் நிறைவேறுஞ் செய்கைகளாகும். ஆனால் உளத்தூய்மை (அந்தக் கரண சுத்தி) யின்றி வெளிவேஷமாக எவ்வளவு தொழிற்படினும், அதனால் யாதொரு உதவியு(ம்: பயனு)மில்லை. ஸ்ரீராமானுஜருடைய கருத்துப்படி, (மனதிற்குப்) பரிசுத்தத்தை யளிப்பதான குணங்கள் பின் வருவனவாம்:—"மெய்பேசுதல், உள்ளம் சொல் செயல் இம்மூன்றுமொன்றாக நேர்மையா யிருத்தல், அருளுடைமை, உளத்தினாலாவது மொழியினாலாவது எவ்வுயிரையும் மறந்துங் கனவிலுந் துன்புறுத்தாமை, பிறர்பொருளை விரும்பாமை, வீண் எண்ணங்கட் கிடங்கொடாமை, பிறர்நமக்குச் செய்த துன்பத்தை யுடனே மறந்துவிட்டுப் பிறர்க்கெப்பொழுது மதனை நினையா திருத்தல் (முதலியன). இவற்றுள் அஹிம்ஸை (துன்புறுத்தாமை)யே மிகச் சிறந்தது. இவற்றுள் "அஹிம்ஸை"யைப் பற்றித்தான் தனிமையாகக் கவலை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். எவ்வுயிரையுந் துன்புறுத்தாமை என்ற கடமையைக் கைக்கொள்ள வேண்டியது நமது இன்றியமையாத பொறுப்பாகும். சிலர் மனிதரிடத்துமட்டு மன்பு செலுத்தித் தாழ்ந்த உயிர்க(ளாகக் கருதப்படும் புள், விலங்கு முதலிய ப்ராணிக)ளைத் துன்புறுத்தியும், வருகிறார்கள். இது இரக்கமற்ற செய்கையே. வேறுசிலர் (மாடுகன்று முதலிய) ம்ருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் அன்புடன் உணவு முதலியன அளித்தும், பாதுகாத்தும் தம்மோடொத்த மனிதரிடத்துச் சிறிது மிரக்கமின்றி மிகக் கொடுமையாய்த் துன்புறுத்துகின்றனர். இதுவு மிரக்கமின்மையே. பல பெரியோர் கைக்கொண்டுள்ள சில நல்ல கருத்துக்களையு மளவு கடந்து போற்றுவதுங் கைக்கொள்வதும் மனிதர்க்கு இகழ்ச்சியையுந் துன்பத்தையுந் தரும். நல்லதென்று பெரியோரா லேற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள ஒரு செய்கையை மட்டுக்கு மீறிக் கைகொள்ளின், அதனாற் குற்றமே வந்தெய்து மென்பதற் கையமின்று. தங்கள் உடலில் பல உயிர் (ப்ராணி)க ளிருக்கின்றதெனில், தாங்கள் தண்ணீரில் மூழ்கிக் குளித்தலாலவற்றிற்குத் துன்பமுண்டாகும், உடலிலுள்ள (அணுக்ருமி) புழுக்கள் முதலியன இறந்துவிடுமேயென்று அஞ்சி அதனால் ஸ்நானத்தையே விரும்பாத சில துறவிகள், (ஜைனமத ஸன்யாஸிகள் ஸ்நானஞ் செய்வதேயில்லையாம்.)-அவர்-தங்களுடலினின்றுண்டாகும் நாற்றமானது மற்ற மனிதர்க்கு எவ்வளவு

வெறுப்பை யுண்டாக்குகின்றதென்றும், அதனாலெவ்வளவு நோய்க்கிடமாகின்றதென்றும், மற்றுமுள்ள பல கெடுதிகளையு மவர்களெண்ணி யாராய்வதில்லை. அவ்வாறுள்ளவர் வேதத்தில் கூறிய விதி விலக்குகளின் உட்கருத்துகளை யறியாதவர் என்பதி லையமில்லை.

கங்கார்ஜடேசசர்மா.

லார்ட் லாரன்ஸ்.

தற்காலத்தில் இந்தியர் தாமும் மற்ற நாட்டினரைப் போன்று முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்று ஆவல்கொண் டிருக்கின்றனர். சிலர் "இந்தியர் ஒற்றுமையுட னுழைத்து இராஜரீக விஷயங்களில் அதிகாரம்பெற்று தம் நாட்டைத் தாமே ஆளும் பக்ஷத்தில் தாமும் விருத்தியடைந்த மற்ற நாட்டினரைப்போன்று உந்நத நிலைமைக்கு வருவோம்" என்று உரைக்கின்றனர்.

இவ்விதமான கொள்கைகள் சில விஷயங்களில் உண்மையே எனினும் அனுபவத்திற்கு ஏறக்குறைய முற்றிலும் பொருந்தின வாகக் காணப்படவில்லை.

எத்தகைய மேன்மையான ஆக்ஷியும் ஒருநாட்டினரை மேன் மைக்கு முற்றிலும் கொண்டுவர முடியாது. ஏனெனின் அத் தகைய ஆக்ஷி ஏறக்குறைய நன்னிலைமையை அடைய வழிகளைக் காண்பிக்கக் கூடுமே ஒழிய ஒரு ஜனசமூகத்தின் குணங்களை முற் றிலும் மாற்ற முடியாது.

அரசாக்ஷியோ ஜனங்களைக் காப்பாற்றவும் சட்டங்களை ஏற் படுத்தவும் பொது ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயங்களை நன்கு கவ னித்து நல்லவழியில் செல்ல ஏற்பாடுகளையும் செய்யதல்கூடும்.

ஆனால் அஃது எங்ஙனம் சோம்பேறிகளைச் சுறுசுறுப்புள்ள வர்களாகவும், வீணர்களை உபயோகமுள்ளவர்களாகவும், கர்விக களையும் டாம்பீகர்களையும் கர்வமற்றவர்களாகவும் டாம்பீகமற்ற வர்களாகவும் செய்தல்கூடும்?

ஆதலால் ஒரு நாட்டை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவர அந் நாட்டிலுள்ள குடிகளே முயற்சிசெய்தல் வேண்டும்; அவர்களே ஆதிகாரணராவர்.

...வன்தான் எடுத்த கருமத்தை முடித்தே தீருவான் என ...யாதொரு ஐயமுமில்லை. ஆனாலோ இன்னது செய்கி...ம என்று அறியாமல் மனம்போன போக்கெல்லாம் செய்து ஒருவித சீருமில்லாமல், மனஉறுதியில்லாமல் செய்யப்புகும் விஷயங்கள் ஒருகாலும் சித்திக்குவாரா என்பது முக்காலும் உண்மை. பிரான்சுதேசத்தில் ஒரு சிப்பாய் "நான் இந்நாட்டிற்குப் பிரதம சேனாதிபதியாவேன்" என்று கூறி அங்ஙனம் அடைவதையே கண்ணுங்கருத்தாகக்கொண்டு உழைத்துப் பின் அவ்வண்ணமே பிரதமசேனாபதியாக ஆனதாக ஓர் ஆங்கில நூலில் வாசித்திருக்கிறோம்.

இவ்விதம் உழைத்து மேலான பதவிக்கு வந்த லாரென்ஸ் பிரபுவின் சரிதத்தைச் சிறிது விசாரிப்போம்.

சிறுவர் பலர் தம்மிளவயதில் உலகப் பயிற்சியின்மையால் கீர்த்திபெற்று பெரியபதவிக்கு வர,முதலில் அநேக நூல்களை இயற்றியும், பெரிய உபந்நியாசங்களைச் செய்தும் தான் வரல்வேண்டுமென எண்ணியிருக்கின்றனர்.

பின்னும் சிலர் அநேக பத்திராதிபர்களும் வாக்சாலகர்களும் பெரிய பதவிகளை அடைந்துள்ளதைக்கண்டு ஐயோ! நாம் அவர் போன்ற பத்திராதிபர்களல்லவ! வாக்சாலகத் தனமும் இல்லையே! எங்ஙனம் உலகத்தில் நல்லபதவிக்கு வருவது என்று ஏங்கித் தவிக்கின்றனர். அத்தகைய எண்ணங் கொண்டார் லாரென்ஸ் பிரபுவின் சரிதம் ஓர் மருந்துபோலாகும். நூல்களை இயற்றுவதும், உபந்நியாசங்கள் செய்வதும் அன்றி வெகுநேர்த்தியாய் வர்த்தமானப்பத்திரிகைகள் இயற்றுவதும் தவிர ஏனைய மற்றவிஷயங்களிலும் ஒருவன் நல்லபதவிக்கு வரலாம் என்பதை நன்கு விளக்கிக் காட்டும் ஓர் அழகிய கண்ணாடிபோலிருக்கின்றது அவ்சரிதம்.

இந்தியாவிற்கு அரசரின் பிரதிநிதியாக வந்த பெரிய மனிதர்கள் பலரும் நூலாசிரியர்களாகவோ அன்றி இராஜரீக விஷயங்களி... ...ரம்பமுதற்கொண்டு பழகினவர்களாகவோ இருந்தனர். ...ன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ், வெல்லஸ்லி, டைன்மௌத், ... எல்பின்ஸ்டன் லிட்டன், ஆம்ஹாஸ்டு, எல்லன் ..., டால் ஹௌஸி, கானிங், மேயோ, நார்த்புருக், ..., ஹார்டிஞ்.

சக்ரவர்த்தினி.

எந்நாட்டில் குடிகள் சோம்பலுள்ளவர்களாகவும், ஊக்... வர்களாகவும், மனோதைரிய மற்றவர்களாகவும், விடாமுயற்சி... வர்களாகவு மிருக்கின்றனரோ எவ்விதத்தாலும் அந்நாடு விரு... திக்கு வரமுடியாது. இராஜீயச் சீர்திருத்தங்களும் அவர்களை மேலான பதவிக்குக் கொண்டுவர மாட்டா.

இந்தியாவின் விருத்தியும் மேன்மையும் இந்தியச் சிறுவர்களிடத்தேயுள்ளன. இந்தியச் சிறுவர் "உன்னத நிலைமையிலுள்ள நாடுகள் பலவும் ஒரேநாளிலேனுமன்றி ஒரே வருஷத்திலே... உன்னதபதவியடைந்துவிட வில்லை" என அறிந்து இடைவிடாமல் ஊக்கத்துடனும் பொறுமையுடனும் உழைத்தல்வேண்டும்.

இகத்தில் கீர்த்திபெறவும், மேன்மை அடையவும், பரத்தில் நற்கதி அடையவும், எத்தகைய இடுக்கண் நேரிடினும் சிறிதும் மனங்குன்றாது, உறுதியுடன் நல்லவழியைப்பற்றி உழைத்தல் வேண்டியது அவசியம்.

எவ்விதமான தொழிலாயிருந்தாலும் அத்தொழிலின்மீது பூரண ஆவல்கொண்டு கடினமா யிருந்தாலும், சிறிதுந் தளராமலும், மயங்காமலும், அதனை ஊக்கத்துடன் செய்வோமாயின் சந்தேகமின்றி நாம் மேன்மையடைவோம்.

புத்தியின் வல்லமையால் தான் ஒருவன் முன்னுக்குவரலாம் என்பது தவறு. சாதாரண அறிவுடைய மனிதர் பலர் தம்வாழ்நாளில் மிக்க உயர்ந்தபதவியை அடைந்திருக்கின்றனர். அதிகப் புத்திசாலியான ஆடவன் ஒருவன் ஒருவேலையும் செய்யாமல் சோம்பலிலேயே உழன்று, ஊக்கமற்றவனாயும் பிடிவாதமாய்ச் செய்யுந் திறனில்லாதவனாயு மிருந்தால் அவன் அளவற்ற புத்திசாலித்தனத்தால் அடையும் பயன்யாது? ஆனால் மந்தபுத்தியுள்ள ஒருவன் மேற்குறித்த குணங்களை நன்றாகப் பயிற்சிசெய்து விடாமுயற்சியுடனும் பிடிவாதத்துடனும்செய்யும் விஷயங்களால்அவன் உலகத்தில் அதிக சௌக்கியத்துடன் வாழ்வான் என்பது திண்ணம்.

எத்தொழிலைச் செய்யப் புகுந்தாலும் அதை... செய்யவேண்டியது. எவனொருவன் "நான் இதை... பேன்" என்று தீர்மானத்துடன், அதனை எளிதி... க்கூடிய வழிகளைத் தேடிப்பிடித்து பிடிவாதத்...

அப்படியிருக்க லாரன்ஸ் பிரபுவோ இவ்வினத்தோரைச் சேர்ந்தவரல்லர். இவருக்கு நூலாசிரியப் பட்டமும் இல்லை. இவர் ஒரு புத்தகமும் எழுதவில்லை. ஆதிமுதற்கொண்டு ராஜரீகப் பழக்கமுண்டோ அதுவுமில்லை. என்றாலும் இவர் ராஜப்பிரதிநிதி உத்தியோகத்தைச் செவ்வனே செலுத்திவந்தார்.

இவர் மிகவும் அனுபவசாலி. புத்தகவாயிலாகக்கண்டு அதன்படி நடப்பவரல்ல. எல்லா விஷயங்களையும் தாமே அநுபவித்துப் பழகி அதன் பயிற்சியால் மேன்மையடைந்தார். இவர் இந்தியாது குணுதிசயங்களை நன்றாகஅறிந்துகொண்டு சமயத்திற்கேற்ற யுத்தியுடன் அதிகாரம் செலுத்தினர். இவர் புத்தியால் பிரகஸ்பதியுமல்ல. உயர்தரக்கலாசாலைகளில் சென்று மற்றவரைப்போல் அதிகமாகப் பயின்று பயன் அடைந்தவருமல்ல. இவருடன் பிறந்த சுயமான ஆற்றலே இவரை இந்நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டது. தம்முடைய விடாமுயற்சியாலும் சுறுசுறுப்பாலும் அரிய பல நற்குணங்களை எப்பொழுதும் பழக்கி அதனுல் மேன்மை அடைந்தார்.

சிலமகான்கள் தம்மிளவயதிலேயே தம் அறிவின் ஆற்றலைப் பலவிதங்களாலும் காண்பித்துள்ளார்; மற்றும் சிலர் தம்வாலிபத்தில் காண்பித்துள்ளார். ஆனல் லாரன்ஸ்பிரபுவோ இளவயதிலேனும் அன்றி வாலிபத்திலேனும் அத்தகைய அறிவின் வன்மையைக் காண்பிக்கக்கூடிய அறிகுறி ஒன்றையேனும் காண்பித்ததாகத்தெரியவில்லை. நெடுநாள்வரையில் இவரது முக்கியநண்பர்கள் கூட இவர் இவ்வுயர்பதவிக்கு வருவார் என்று எண்ணவேஇல்லை. என்றாலும் ஒவ்வொரு பதவியிலிருந்தும் மெல்லமெல்ல உயர்ந்த பதவிக்கு வந்து கொண்டேயிருந்தார்.

1857 வருஷத்தில் இந்தியாவில் ஒரு பெருங்கலக முண்டாயிற்று. இதுவே சிப்பாய்கலகம். பிரிட்டிஷ் ஆக்ஷிக்கே ஒரு பெரிய ஆபத்து வந்ததுபோற் றோன்றியது. ஆங்கிலேய ஆட்சி இத்துடன் முடிந்தது எனப்பலர் எண்ணியிருந்தனர். எங்குப்பார்த்தாலும் அலங்கோலமாயிருந்தது. இத்தருணத்தில் லாரன்ஸ் பிரபுவின் சாமர்த்தியம் வெளிப்பட்டது. ஒரு ஜில்லாவுக்கு மாஜிஸ்டிரேட்டாயிருந்த இவர் படிப்படியாக மகாணக்கவர்னரானர். கலககாலத்தில் தம் விடாமுயற்சியாலும் மனேதைரியத்தாலும் இணையற்ற வீரனுக

விளங்கினர். ஆபத்து அதிகமாக அதிகமாக இவர் மனஉத்ஸாகமும், அமைதியும், மனவன்மையும் அதிகப்பட்டது. கலகத்தை அடக்கினர். இவரது குணத்தையும் சக்தியையும் கவர்ன்மெண்டார் கண்டு கடைசியாக இவரைப் பிரதம தளகர்த்தராக நியமித்தனர். சிலர் சிறியபதவியில் இருக்கும் சமயத்தில் நன்றாகவேலைசெய்யுந் திறமையுள்ளவரா யிருப்பார். அதிக பொறுப்புள்ள சமயங்களில் இன்னதுசெய்வது எனத்தெரியாமல் மயங்கித்தவிப்பர். ஆனால் லாரன்ஸ்பிரபுவோ தாம் மாஜிஸ்ரேட் வேலையை எவ்வளவு ஒழுங்குடனும் சீருடனும் பார்த்துவந்தாரோ அப்படியே இப்பதவிக்கு வந்தபின்னும் இதனை ஒழுங்குடனும் சீருடனும் பார்த்துவந்தார்.

பொன்னைக்காய்ச்சி அடிக்க அடிக்க அது எங்ஙனம்பிரகாசிக்குமோ அங்ஙனமே ஆபத்திலும், சங்கடத்திலும் இவரது மனவுறுதியும், அமைதியும் விளங்கின.

எத்தகைய குணமிருப்பினும், இல்லாது போயினும் இவரிடத்தில் அரியகுணங்களிரண்டு விளங்கின. அவையாவன: சுறுசுறுப்பும், தீர்மானமும் ஆகியவையே. இக்குணங்களே அவரை மேன்மைப்படுத்தின; இவர் மிக நல்லகுணங்கள் வாய்ந்தவராயிருந்தமையால் சண்டையிலாயினும், சமாதானத்திலாயினும் இவர் மேன்மை விளங்கிற்று.

இவர் நல்ல கிருகஸ்தன்; மாதுரு, பிதுரு பக்தியுள்ளவர்; மனைவியிடத்தில் அதிக அன்புபூண்டு நன்றியுள்ள புருஷனாக விருந்தார். தம்மக்களிடத்தில் அதிக அன்புபூண்டிருந்தார். இவருக்குச் சகோதர வாஞ்சையுண்டு; அரியபல நண்பர்களிருந்தனர்.

கீர்த்திபெற்ற மகான்களில் அநேகர் பொதுஜன விஷயங்களில் களங்கமற்றவரா யிருந்தாலும், தம் குணங்களில் சிலகுற்றங்களை யுடையவரா யிருப்பார்; என்றாலும் லாரன்சு பிரபு மாசுமருவற்ற குணமுடையுவர். இவரது இராஜரீகத்தந்திரங்களின் கொள்கைகளில் பெரிதும் குறை கூறிவருபவரும் இவருடைய குணங்களில் ஒருவிதக் குற்றமும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் வயதுவந்தபின் பெற்றோரைக் கவனிப்பது மிகவும் அருமை. Each man for himself என்கிற வாடிக்கை ஒன்றுண்டு. இந்தியரைப்போல் எல்லோரும் ஒருமித்து வாழ்வதில்லை.

லாரன்ஸ் பிரபுவும் அவர் சகோதரரும் கூடி தம்தாய்க்கு ஒரு நிதி ஏற்படுத்தினர்.

இவர் தெய்வபக்தி யுடையவர் என்றாலும் பலரைப் போன்று பக்திமான் என்று வெளிவேஷம் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. தாம் ஈச்வரபக்தியைச் செய்கைவழியே காண்பித்தார். ஈச்வரனுக்குப் பயந்து நடந்துவந்தார். அதிகாரமும் செல்வாக்கும் வந்துற்றகாலேயில் கண்தலை தெரியாமல் கூத்தாடுவது அநேகரது இயல்பு; இவர் கீழ்மக்களெனப்படுவர்.

செல்வாக்கும் அதிகாரமும் நீங்கியபின்னரோ இருந்தவிடம் தெரியாமல் பெட்டியிற்பாம்புபோல் அடங்கியிருப்பர். அக்காலத்தில் அவர்க்குப் பாக்கி நின்றவை எவை? அபவாதமும், இழிவுமே! லாரன்ஸ்பிரபுவோ எக்காலத்தும் இன்னிலைமை நீடித்திருப்பதல்லவென எண்ணி நடுநிலைமையுடனிருக்கவேண்டி அதிக பிரயாசப்பட்டுவந்தார். ஆதலின் பஞ்சாபின் குடிகள் இவரை மிகவும் நேசித்தனர்.

இவருடைய நற்குணங்கள் எக்காலத்தும் ஒரே சீராகவிருந்தன. இவருடைய வாழ்நாள் ஏனையபலர்க்கும் ஒரு நீதியைப் புகட்டும் புத்தகம்போலுள்ளது.

நம்மிந்தியச் சிறுவர் இவர்போன்று நற்குணம், சுறுசுறுப்பு, செய்துதான் முடிப்பது என்ற தீர்மானம் முதலியவைகளைச் செவ்வனே பயிற்சிசெய்துவந்தால் மேன்மை அடைவர். இந்தியாவும் இவரால் சீர்பெறும்.

இந்தியச்சிறுவர் முன்னுக்குவர வேண்டுமாயின் குலநலம், சிபார்சு, செல்வாக்கு, திரவியம் இவை அல்லவென்பதை நன்கு கவனித்தல்வேண்டும்.

தாம் பயிலும் பயிற்சியே கடைத்தேறச் செய்யும் என்பதை ...ன்றாகமனதில் வைத்தல்வேண்டும்.

அப்பொழுதுதான் இந்தியாவும் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து,ஜர்... முதலிய நாடுகளைப்போன்று சீரும் செல்வமும் பெற்றோங்...

K. V. சுப்பிரமணியம்.

நீதிசாரம்.

தெரிந்து செயல்வகை.

லோகத்தில் ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய முயல்கின்றவர்கள் அதனாலுண்டாகும் நன்மை தீமைகளைக் குறித்து முன்னமே விசாரித்தறிந்து பின்பு கார்ய முயற்சிசெய்து நன்மை பெறல் வேண்டும்.

ஒரு தொழிலைச் செய்வதினால் லாபமும் நஷ்டமு முண்டாவது இயல்பா யிருக்குமாதலால், நஷ்டத்தை மாத்ரம் நோக்கி அத்தொழிலை விட்டுவிடலாகாது. ஆனால் நஷ்ட மிவ்வளவா யிருக்கு மென்றும் லாபமிவ்வளவா யிருக்குமென்றும் தெரிந்து கொண்டு லாபம் அதிகமா யிருக்குமாயின் தொழிலை விடலாகாது; நஷ்ட மதிகமாகக் காணப்படுமாயின் அதை யுடனே விட்டு விடல் வேண்டும்.

ஒரு கார்யத்தைத் தொடங்கும்போதே அதனா லுண்டாகும் லாப நஷ்டங்களின் நீதியையும், அதை நடத்த வேண்டிய விதத்தையும், அதற்கு நேரிடு மிடையூறுகளையும், அவைகளை நீக்கிக் கொள்ளத்தக்க முகாந்தரங்களையும், இவை முதலாகிய கார்யங்களையும் மதியூகத்தினால் பகுத்தறிந்து அக்கார்யத்தைச் செய்ய முயன்றால் பலனை யடையலாம். இவைகளி லொன்று குறைந்தாலும் நஷ்டமடைய வேண்டி யிருக்கும்.

ஒருவன் தான் செய்யுந் தொழில் தனக்கு ஸாத்யமாகு மென்றும் ஆகாதென்றுந் தெரியாமல் தன்னால் நடக்கக் கூடாத அஸாத்யமான தொழிலில் ப்ரவேசித்து அதை முடிப்பதற்கு முயற்சி செய்வானாயின் அவன் கடைசியில் பஹு நஷ்டத்தை யடைந்து கெட்டுப்போவான்.

ஒரு கார்யத்தைச் செய்யக் கருத்துட் கொண்டவன் அ[illegible] தனக்கு மேலான புத்திமான்களிடத்துச் சொல்லி அவர்களுடை[illegible] அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு பின்பு தான் தனியாக [illegible]ந்து தகும் தாதென்று ஆலோசித்துச் செய்வானாயின் அப்படி[illegible] பட்டவனுக்கு எல்லாக் கார்யமும் ஸாத்யமாகும்.

ஒரு கார்யத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னமே அதைக் குறித்துத் தகுந்தபடி யோசித்துத் தொடங்க வேண்டும். அப்

படியல்லாமல் தொடங்கிய பின்பு ஆலோசிப்போமென்று ஆலஸ்ய மாக விருந்துவிட்டால் அதனால் நேரிடுந் துன்பத்தைக் குறித்துத் துயரமுறல் வேண்டும். ஆதலால் எக்கார்யத்திற்கும் முன் யோசனை வேண்டும்.

யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்படும்படியான கார்யத்தை யெண்ணிச் செய்வதே தர்மம். அப்படிச் செய்தாலதற்கு யாவரும் ஸந்தோஷமாகவே ஸஹாயம் செய்து அக்கார்யத்தை முடிவு பெறும்படி செய்வார்களே யல்லது இகழ்ச்சி செய்யார்கள். தகாத வீண்கார்யத்தைச் செய்ய முற்படின், அதற்கொருவரு முடன் படாம விருப்பது மல்லாமல் யாவருங் கைகொட்டி நகைப்பார்கள்.

ஆதலால், ஒரு கார்யத்தைச் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன்னரே அதுதகும் தகாதென்று தெரிந்து செய்தல்வேண்டும்.

பொச்சாப்பு.

பொச்சாப்பெனப்படும் மறதி யாரிடத்தி லிருக்கின்றதோ அவர்களுக்குள்ள எல்லாச் செல்வமும் சிறப்பும் அழிந்துபோகு மென்று முன்னோ ருரைத்திருக்கிறார்கள்.

மறதி யென்பது தீராக் கோபத்தைப் பார்க்கிலும் கொடியதாம். அதைப் பற்றற வொழித்தவனுக்கு ஏனைய துர்க்குணங்களிருந்தாலு மவைகளை நீக்கவேண்டு மென்கிற ப்ரயத்னம் வேண்டுவதில்லை. ஏனெனில், மறதி யென்னும் ஓர் குணத்தை நீக்குவதினால் மற்றவை தமக்குத் தாமே விலகிப்போய்விடும்.

ஒருவனை வருத்திக் கொண்டிருக்குந் தரித்ரம் அவனது [அ]றிவை மழுங்கவைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல, மறதியென் [னும்] துர்க்குணம் ஒருவனிடத் திருக்குமாயின், அது அவனுக் [கு]ண்டாகும் ப்ரயோஜனங்களைக் கெடுத்து அவனைத் தரித்ரத்தில் [வரு]ந்தும்படி செய்யும்.

மறதி யென்னும் மனச்சோர் வுடையவனுக்குக் கார்யத் [தா]ழ்வு நேரிடுமென்பது யாவர்க்கும் அநுபவமாயிருக்கும். அஃ தெப்படியெனில், ஒருவன் எந்தக் கார்யத்தை எப்போது செய்ய வேண்டுமோ அந்தக் காலத்தை மறந்துவிடுவானாயின் அதனாலவனுக்குக் கார்யங்கெடுவதுமன்றி உத்தேசித்தபலனுங் கைகூடாது.

பின்னர் வரப்போகிற துன்பத்தை முன்னரே யறிந்து தப்புவித்துக்கொள்ள வேண்டிய யத்னத்தைச் செய்யாமல் மறதியினால் சும்மா யிருப்பவன் துன்பத்தை யடைவானென்றும், அம்மறதிக் கிடங்கொடாமல் கவனத்தோ டிருப்பவன் துன்பத்திற்குள்ளாக மாட்டானென்றும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது.

மனச்செருக்கினா லுண்டாகும் மறதி சிறப்புடைய ஸத்கார்யங்களை யிழந்துவிடச் செய்யுமாதலா லதையுணர்ந்த நல்லோர் அம்மறதிக் கிடங்கொடார்கள். ஏனெனில், அம்மறதிக்கிடங்கொடுப்பதே கேட்டுக்கிடங் கொடுத்தசாகு மென்பதினாலேதான்.

ஒரு பொருளை யடைய விருப்பங் கொண்டவன் மறதியாகிய சோர்வைத் தன்னிடத்தி லில்லாமல் ஒழித்துவிட்டால்தான் அவனுக்கு அப்பொருள் கைகூடும்.

ஆதலால், மனதுக்குச் சோர்வைத்தரும் மறதியைத் துறந்துவிடும் புத்திமானுக்கு எல்லா நன்மையுந் தாமே வந்துகூடு மென்கிற ப்ரமாணத்தை யாவருங் கைக்கொள்ளல் வேண்டும்.

வைகறைத் துயிலெழுதல்.

சரீர சுகத்திற்கு நித்திரை இன்றியமையாதது; ஆயினும் பொழுதோடு படுத்துறங்கிப் பொழுதோடு விழித்தெழுந்தால் நன்மை உண்டாகும் என்பதை எவரும் மறக்கவொண்ணாது.

இவ்வுலகத்தில் சீரும் சிறப்பும் சௌக்கியமும் சம்பத்தும் வாய்ந்த பெரியோர்களுடைய ஜீவிய சரித்திரத்தை வாசிக்கின் அன்னாரிற் பெரும்பாலார் அதிகாலையில் எழுந்திருக்கும் வழ கத்தைக் கைக்கொண்டவர்களென்றும், அவ்வித முக்கிய வழக் அவர்களிடத்திலிருந்த தன் நிமித்தமே அவர்கள் உன்னத யுற்றனர் என்றும் தெரியவரும்.

நம் முன்னோர்களிடத்தும் தற்காலத்தில் சில கிராமாந்த களிலுள்ளோரிடத்தும், "வைகறைத் துயிலெழும்" வழக் உண்டென்பதை நாம் நன்கறிவோம். இன்றும், நாட்டுப் பு ளில் அந்தணாத்தமர்களும் பிறரும் வைகறையாமந் துயி ழுந்து புனலாடி இந்திராக்ஷி சிவகவசம் தேவாரம் திருவாசக திருவாய்மொழியாதிய இசைப்பதும் தேவாலயங்களில் திரு பள்ளியெழுச்சி முதலியன நடத்துவதும் அறியாதார் யார்?

ஆயினும் பெரும்பான்மையோர் விடிந்து 8 - மணிவரையும் கமகம என்று துப்பட்டியைப் போர்த்துக்கொண்டு தூங்குகின்றனர். 9-மணிக்குப் பின்னும் உறங்கும் உத்தமர்களுமுண்டு. இன்னோர் காலை விழிப்பின் நற்பயனை யறியாததனாலோ அல்லது சோம்பேறித் தனத்தாலோ இவ்வாறு செய்து வருகின்றனர். இவ்வாறு தூங்குவது தவறு. ஆதலின் பொழுது புலருமுன் எழுதலால் உண்டாகும் நன்மைகளையும் எழாது படுத்துறங்குதலால் நேரும் தீமைகளையும் ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டுவாம்.

வைத்தியசாஸ்திர நிபுணர்கள்,

"புத்தி யதற்குப் பொருந்து தெளிவளிக்குஞ்
சுத்த நரம்பினற் றூய்மை யுறும்—பித்தொழிந்
தாலவழி வாதபித்தம் தத்தநிலை மன்னும் அதி
காலைவிழிப் பின் குணத்தைக்காண்"—என்றனர்.

இதன்பொருள் யாதெனில், அதிகாலையில் விழிப்பவர்களுக்குப் புத்திக்குத் தெளிவை யுணர்த்துகின்ற "சுத்த நரம்பு" என்ற ஒருவித நரம்பினது துவாரத்தில் நிறைந்திருக்கிற நீரானது கலங்கலின்றி பரிசுத்தமாயிருக்கும். பைத்தியம் கோபம் இவை நீங்கும். வாதமும் பித்தமும் சிலேஷ்மமும் தத்தம் இடங்களிலேயே பொருந்தும் என்பதே.

இரண்டாவது:—காலைப்பொழுதிற்றான் இராத் தூக்கத்தின் பயனாக புத்திகளங்கமற்றும் சரீரம் களைப்பற்றும் இருக்கும். அதுவே வெய்யோன் கிரணம வெளிப்படாக் காலம். வீங்கிளந் தென்றல் வீசும் நற்சமயம். ஆதலின் படியாத விஷயங்களைப் படிக்கற்கும் படித்த விஷயங்களைச் சிந்திப்பதற்கும் ஏற்ற தருணமாகும். இதுபற்றியே வேதாத்தியயனம் பண்ணுவோர் பாடகர்கள் தேகப்பயிற்சி செய்வோர் முதலிய சகல வித்தியார்த்திகளும் சிரமப்பட்டு அதிகாலையில் எழுந்து தங்கம் வித்தையை முற்காலத்தில் கற்றூர்கள். இன்றும் கற்று வருகிறூர்கள்.

மூன்றாவது:—மலஜலங்கள் கழிப்பதற்குத் தக்க தருணம் காலைவேளையே. அப்பொழுது நித்திரை செய்தால் அவை வெளியாகாமல் வயிற்றில் தங்கிவிடும். இவ்வாறு தங்குவதால் பலவித வியாதிகள் உண்டாம். அவற்றைக் காலாகாலத்தில் கழித்துவிட்டாலோ எவ்விதத் துன்பமும் இராது.

நான்காவது :—இருட்டுவேளையில் நாம் துயிலொழிந்தெழுந்து இரண்டொரு நிமிஷம் கழித்து மினுக்கு மினுக்கெனச் சிற்றொளி காட்டும் ஓர் விளக்கைப் பார்க்கின் நம்கண் கூசமாட்டாது. அவ்விளக்கொளியை வர வரப் பெரிதாக்கிய காலத்தும் கண்ணுக்கு எவ்வித அதிர்ச்சியும் உண்டாகாது. இவ்வாறன்றி விழித்தும் விழியாததும் திடீரென்று கொழுந்து விட்டெரியும் தீவர்த்தி ஒளியைப் பிடித்தால் கண்ணுக்கு எவ்வளவு கூச்சமும் அதிர்ச்சியும் உண்டாகும்? அற்பநெருப்பைப் பார்த்தலே கண்ணுக்குக் கெடுதி எனின் பெரிய அக்கினிப் பிழம்பாகிய சூரியனை எட்டு மணிக்குப் பின் காண்டல் கண்ணுக்கு எத்துணைக் கேட்டைத் தரும்? ஞாயிறு உதித்திடும் முன்னே எழுந்து சிறுவெளிச்சமுள்ள இள வெயிலை முதலிற் கண்ணுற்று வரவர அதன் சுடு கொடுங்கதிரை கண்ணுறினே கண் சிறிதும் கெடாது. இது பற்றியே சர்வஞ்ஞான கடவுள் பகலுக்குப் பின் இரவும் இரவிற்குப் பின் பகலும் வரும்போது இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் அந்திசந்திகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இவ்வந்திசந்திகளை ஆங்கிலத்தில் 'ட்வைலட்' (Twilight) என்பர். "Twilight" என்ற பதத்திற்கு (Two lights) இரு வெளிச்சம் என்பது பொருள் [அஃதவாது பகலும் இரவும் சந்திக்கும்போதுள்ள வெளிச்சம்]

ஐந்தாவது :—கோழி காக்கை வானம்பாடி யாதிய பட்சிசாலங்கூட அதிகாலையில் எழுந்து உல்லாசமாய் இனிய குரலுடன் பாடும்போது அறிவுடையோராகிய மனிதர் அக்காலத்தைத் தெய்வ ஸ்துதியிலும், மனோநாசஞ் செய்வதிலும் பற்பல காரியங்களில் சித்தி பெறுவதிலும் செலவுசெய்யாமல் சமது சரீரத்துச் சுத்த நரம்புக்கும் படிப்புக்கும் பயிற்சிக்கும் வேண்டாகத் தூங்குவது எவ்வளவு அயுக்தமான விஷயமாம்.

ஆறுவது :—வைகறை தேவர்களுக்குரிய காலமாதலால் இதில் நித்திரை செய்யின் தேவசாபமுமுண்டாகும். அச்சாபத்திற்குள்ளாகாதபடி தக்க நேரத்திலேயே எழுந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஏழாவது :—ஒவ்வொருவரும் மலஜலம் கழித்துப் பல் தேய்த்து முகம் கழுவி ஸ்நானம் செய்து தாங்கள் முன்பு உடுத்த வஸ்திரத்தைத் தோய்த்து சுத்த உடையணிந்து நித்திய கர்மானுஷ்டானம் பூஜை முதலியன முடித்து காலை உணவருந்துவதற்கே சுமார்

மணி அல்லது 1¼ மணி நேரமாகும். 7 அல்லது 8 வரை தூங்கிப் பின்பு இவற்றைச் செய்தால் 9 மணியாவது ஆகுமல்லவா? இதற்கே 9-மணியாய் விட்டதால் பிறகாரியங்களை எப்பொழுது பார்க்கிறது? இக்காரியம் யாவும் நாம் வயிற்றுப்பாட்டின் நிமித்தம் உழைத்துப் பொருள் தேடச்செல்லுமுன் முடியவேண்டியவைகளன்றோ? ஆதலின் தத்தம் சரீரத்தைப் பொறுத்த இவ்வின்றிமையா வேலையைச் செய்யும் பொருட்டாவது அதிகாலையில் எழுந்திருக்க வேண்டாமா?

இவற்றை யெல்லாம் நன்குணர்ந்தன்றோ உலகத்தார்க்கு நீதி நூற் பொருட்களை நுணுக்கமாகச் சிறுசிறு வாக்கியங்களால் வெளியிட்ட ஔவையார், 'வைகறைத் துயிலெழு' என்று கட்டளையிட்டுள்ளார்; ஆயினும் இந் நீதியை இளமை தொட்டேகற்ற அநேகர் கற்றறி மூடராகிய நெடுந்துயில் கொள்ளுகிறார்களே! ஈதென்ன பரிதாபம்! இந்தத் துர் வழக்கத்தால் வரும் பெரிய நஷ்டத்தை ஒரு உதாரணத்தால் உணர்த்துவோம்: ஒரே வேளையில் படுத்துறங்கும் இருவருள் ஒருவன் மட்டும் பிரதிதினமும் 5-மணிக்கும் மற்றவன் 7-மணிக்கும் எழுவதாக எண்ணுவோம். இவ்வாறு நாற்பது வருஷம் நடந்துவந்தால் நாள் ஒன்றுக்கு 2-மணி வீதம் 29,000 மணிநேரம் வித்தியாசப்படுமன்றோ? இரண்டு மணிநேரம் தாமதித்து விழிப்பதால் உண்டாகும் வித்தியாசம் இவ்வளவாயின் 8-மணிக்கு எழுந்திருப்பின் 43,500 மணிநேரம் அல்லவா வித்தியாசப்படும்? பெருந்துயில் கொள்வோன் விழித்திருப்பானுயின் அவன் இத்தனைமணிநேரங்களில் எவ்வளவு காரியங்களைச் செய்திருத்தல் கூடும்? அவன் மாணுக்கனுயிருப்பின் எவ்வளவு கல்விப்பொருளும், வணிகனுயிருப்பின் எவ்வளவு செல்வப்பொருளும் பெற்றிருக்கலாம் பாருங்கள்!

இதுகாறும் கூறியவாற்றல் அதிகாலையில் எழுவதாலுண்டாகும் நற்பயன்களும், எழாததால் வரும் தீமைகளும் பச்சைமரத்தறைந்த ஆணிபோற் படிப்போர் மனதிற் பதிந்தேயிருக்குமென்றெண்ணுகிறோம்

"ஆ! ஆ! இவ்வுண்மைகளை ஓராமல் இதுகாறும் நமது வாணுளை வீணுளாகக் கழித்துத் தூங்கித் தொலைத்தோமே" என்று அநேகர் வருந்துதல்கூடும். அவ்வாறு வருந்துவோர்க்கு ... வும் புத்திமதி ஒன்றுண்டு, சென்றுபோன காரியத்தை

நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் புண்ணாவது வீண். (ஏனென சென்றநாட்கள் என்றும் வாரா.) இனியேனும் இயன்றவரை இ துர் வழக்கத்தை ஒழிக்கப் பாடுபடுவதே அறிவிற்கடுத்ததாம். "வருந்தினால் வாராதது ஒன்றுமில்லை." நிற்க.

அதிகாலையில் தூங்கித் தூங்கிக் காலத்தைக் கழித்தோர் பலர் வைகறையில் எழவேண்டும் என்று எவ்வளவோ உறுதியாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டபோதிலும் அவர்களுக்கு அக்காலத்தில் துயிலொழிந்தெழ இலேசில் மனம் வராது. அவர்களை எழுப்பினாலும் ஏதாவது சாக்குப் போக்குகள்சொல்லி உறங்கவே செய்வர். அல்லது எழுப்புவோரது தொந்தரவு பொறாமல் எழுந்தும் அவர்களை மனதிற்குள் வைதுகொண்டே ஓர் மறைவிடந் தேடி ஆங்கு முடங்கிக்கிடப்பர். இன்னோர் பிரஷியாதேசத்தை ஆண்ட "மகா" பிரடரிக்கின்" நன்மாதிரியைப் பின்பற்றினால் மிக்க நன்மையுறலாகும்

இம்மகான் தாம் அதிகாலையில் தூங்கும் துர்வழக்கத்தை அறவே ஒழிக்கத் தீர்மானித்துத் தம்மைச் சுமார் 4½-மணிக்கே எப்படியேனும் எழுப்பிவிடும்படி ஒரு கட்டளையிட்டனர். இக்கட்டளைப் பிரகாரம் வேலைக்காரனும் மறுதினத்தில் குறித்த வேளையில் மகாராஜாவை எழுந்திருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். ஆயினும் கரும்புபோன்ற நித்திரையினின்றும் எழ அவர்க்கு மனம் எழாதது கண்டு வேலைக்காரனும் அவரைத்தொட்டு எழுந்திருக்கவேண்டும்" என்று கெஞ்சினான். அப்போது அரசருக்கு எழ மனம் வாராமல் அரைத்தூக்கத்துடன் 'அடா! என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே மிகச் சிரமமாக இருக்கிறது. சற்றுநேரம் கழித்து என்னை எழுப்பு" என்றார் வேலைக்காரனோ அதெல்லாம் முடியாது. இப்பொழுதே தங்களை எழுப்பிவிட எனக்கு உத்தரவு. ஆதலால் அதன்படியே நான் செய்து தீருவேன். தாங்கள் எழுந்தே தீரவேண்டும் என்றான். அரசர் மூடிய கண்ணுடனேயே நீ சொல்லியது சரியே ஆயினும் இன்னும் அரையே அரை நாழிகை என்னைத் தூங்கவிடு பின்னர் என்னை எழுப்பு என்றார். ஆயினும் வேலைக்காரன் அப்படி உங்களுக்கு இடந்தர எனக்கு உத்தரவில்லை" என்று கண்டித்துக்கூறி பின்பு அரசர் தன்னிடம் சொல்லி வைத்திருந்தபடி ஓர் கைச்சவுக்கத்தை எடுத்து அதைப் பனிபோற் குளிர்ந்த நீரில் நனைத்து வேந்தனுடைய முகத்தில் மூடினான். அரசர் குளிர்பொறாமல் தக்ஷண

முதலில் வேலைக்காரன் மீது கோபம்கொண்டனர். ஆயினும் அக் கோபம் நீர் கிழியவெய்த வடுப்போல மாறிற்று. மாறவும் அவர் வேலைக்காரனை விளித்து "அப்பா! நீ அதி தைரியசாலியே உன்னைப்பிடித்த நல்லவேளையே என்னை எழுப்பினை. என்னைமட்டும் தூங்கவிட்டிருந்திருப்பாயாயின் நீ படும்பாடு சொல்லமுடியாது. உன் தலையை வாங்கியே யிருப்பேன் என்று சொல்லி வேலைக்காரனின் துணிகரச் செயலைப் பலவாறு வியந்தோதினர். இவ்வாறு இரண்டொரு நாட்கள் செய்யவே அவ்வரசன் காலையில் துயிலும் வழக்கம் நீங்கி எவரும் எழுப்பாமலே வைகறைத் துயிலொழிந் தெழுந்தனர். நிற்க.

அதிகாலையில் எழவிருப்பமுடையோர் சுத்த வீரரும் ராஜ தந்திர நிபுணரும் நூலாசிரியருமான இப்பிரடரிக் அரசரின் சரித்திரம் மட்டுமேயன்றி மகா அலெக்சாந்தர், நெப்போலியன், கிராஞ்சி, ஹானிபால், உவில்லியம், ஜேம்ஸ் பண்டிதாரதி பலருடைய சரித்திரத்தையும் படித்துணர்க.

இனிக் கடைசியாக இண்டொரு வார்த்தை கூறி விஷயத்தை நிறுத்துவோம்.

(இரவிற்) சீக்கிரம் படுத்துறங்கிக் (காலையிற்) சீக்கிரம் எழும் வழக்கத்தால் ஒருவனுக்குத் தேகாரோக்கியமும் திரவியலாபமும் தெள்ளறிவும் உண்டாகும்" என்னும் முதுமொழியை யாவரும் மறவாமல் இளமைதொட்டே,

'வைகறை யாமந் துயிலெழுந்து தான் செய்யும்
நல்லறமும் ஒண்பொருளும் சிந்தித்து வாய்வதிற்
றந்தையும் தாயும் தொழுதெழுக வென்பதே
முந்தையோர் கண்ட முறை."

என்பதைக் கடைப்பிடித்து வைகறையாகிய பின்சாமத்தில் விழித்துக்கொண்டு செய்தற்குரிய கருமங்களையும் (நல்வழியில் திரவியம் சம்பாதித்ததற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களையும் நன்காய்ந்து பின்பு தக்க விதத்தில் தாய் தந்தையரைத் தொழுதெழுந்து எக்காரியத்தையும் செய்யத் தொடங்கல்வேண்டும்.

"காட்டுக்களைந்து கலங்கழீஇ இல்லத்தை
ஆப்பிநீர் எங்குந் தெளித்துச் சிறுகாலை
நீர்ச்சால் கரகம் நிறைய மலரணிந்து
இல்லம்பொலிய அடுப்பினுள் தீப்பெய்க
நல்ல துறல்வேண்டு வார்."

என்பதை அநுசரித்து, மகளிர், அதிகாலையில் எழுந்து மங்கள கரமாக வீட்டை விளக்கிச் சாணிநீர் தெளித்து மெழுகிப் பாத் திரங்களைச் சுத்திசெய்து பெரிய நீர்ச் சால்களிலும் சிறிய கரங் களிலும் மலர்களையிட்டுப் பிறகு அடுப்பில் நெருப்பு மூட்டிச் சமைக்கத்தொடங்குவார்களாயின் செல்வம் ஆரோக்கியம் முத லான சகல சம்பத்துக்களு முண்டாகுமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

"லோகோபகாரி".

யுத்தம்.

இப்போது மேற்கரங்கத்திலும், இத்தலியிலும், ஆசியாத் துருக்கியிலும் பலமான சண்டை நடந்துவருகின்றது. மேற்கரங் கத்தில் பிரிட்டிஷாரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் ஜெர்மானியரை மிகு உக்ரமாக எதிர்த்து, அவர்களைப் பின்னடையச்செய்து வருகின்ற னர்; பிரிட்டிஷார் ஹிண்டன்பர்க் போர்முகத்தைப் பிளந்து கொண்டு 6 மைல் தூரம் பிளாண்டர்சில் பிரவேசித்துவிட்டனர். இந்த வெற்றி ஜெர்மானியர்க்கு மிகுதியும் பாதகமாக முடியும். ருஷ்யாவில அமிதவாதிகள் ஆக்ரமித்து, புரொவிஷனல் கவர்ன் மெண்ட் கட்சிக்காரரை யடக்கிவிட்டனர். அமிதவாதிகள் உடனே யுத்தத்தை நிறுத்தி ஜெர்மானியருடன் சமாதானஞ் செய்துவிட முயற்சிசெய்து வருகின்றனர். ருஷ்யாவில் நேர்ந்திருக்கும் குழப் பத்தினால், அங்குச் சண்டை நடப்பது நின்றிருக்கின்றது. அத னால் ருஷ்யப்போர்முகத்தி லிருந்த ஆஸ்டிரிய - ஜெர்மன் சேனை ளெல்லாம் இத்தலியப் போர்முகத்திற்கு வந்து இத்த ரைப் பின்னடையச் செய்து, இத்தலியுள் பிரவேசித்துவிட் இத்தலியர் மிகு வீரதீரமாகச் சண்டைசெய்து வருகின்றன பகைவரைப் பின்னும் முன்னேறவொட்டாமல் செய்து வருகின்ற னர். பகைவர் உடைன் நகரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, வெனிஸ் நகரத்தைப் பிடித்துவிட முயற்சிசெய்து வருகின்றனர். வெனிஸ் நகரம் முன் ஜாக்கிரதையாகக் காலிசெய்யப்பட்டு வருகின்றது. இத்தலியின் உதவிக்காகப் பிரிட்டிஷ் - பிரெஞ்சுச்சேனை சென்று கொண்டிருக்கின்றது. ஆசியாத் துருக்கியில் பிரிட்டிஷார் துருக்கி யரைத் தாக்கி அவர்களைப் பெரிதும் பின்னடையச்செய்து வரு கின்றனர்; ஜெருசலம் நகரம் பிரிட்டிஷார் வசமாகிவிடுந் தரு ணத்தி லிருக்கின்றது.